

ΕΠΑΛΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Περιοδική Έκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ.
Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος
Λάρισα • Τεῦχος 60 • Ἀπρίλιος – Ἰούνιος 2023

Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων Λάρισα, 30-6/13-7-2023

Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα ἑορτῆς

«Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις· ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι· ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίφημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νοθετῶ· ἐὰν γὰρ μυριούς παιδαγωγὸς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα· παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε».

(Α΄ Κορ. δ΄ 9-16)

Ἐγκύκλιος Περὶ Γάμου καὶ Διαζυγίου

*Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·*

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ Μυστήρια τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἶναι καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου, τὸ ὁποῖο καλεῖται «Μέγα» (Ἐφ. 5:32). Πρόκειται γιὰ τὴν εὐλογία τοῦ ἔκουσιου καὶ ἰσοβίου δεσμοῦ τῶν συζύγων, ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκος, μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ὁ ἔγγαμος βίος τους νὰ ἐξαγιασθεῖ χάριν ἀλληλοβοηθίας στὴν κοινὴ ζωὴ καὶ χριστιανικὴ τους πορεία, ὅπως καὶ χάριν γεννήσεως νομίμων τέκνων καὶ χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεώς τους.

Ὁ Γάμος εἶναι ὁδὸς πού ὁ Θεὸς συνέστησε γιὰ ἐπίτευξη τοῦ τελικοῦ καὶ ὑστατοῦ σκοποῦ τῆς δημιουργίας καὶ ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ὁ Ἁγιασμός (βλ. Λευϊτ. 20:7, 26, Ἀ΄ Πέτρ. 1:16).

Τὸ Μυστήριον περιγράφεται μὲ σαφήνεια στὴν Ἁγία Γραφή: «ἐνεκεν τούτου καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθῆσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (Γεν. 2:24, Ματθ. 19:5-6, Ἐφ. 5:31). Ἐν τούτοις, ἀποτελεῖ μέσον καὶ ὄχι αὐτοσκοπὸ, γιὰ τὴν κατόρθωση τῆς τελειώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς σωτηρίας του, καὶ ὄχι βέβαια τῆς ἐκτροπῆς καὶ ἀπωλείας του. Ἐνα πολὺ σημαντικὸ μέσον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπορρέουν σπουδαῖα ἀγαθὰ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ εὐλογία τοῦ ἀνθρώπου (τεκνογονία, συντροφικότητα, ἀσφάλεια, προστασία, ἀλληλοσυμπλήρωση, κοινωνία κ.λπ.). Καὶ τοῦτο, ὥστε μὲ τὴν βοήθεια τῆς θείας Χάριτος ὁ βίος τῶν συζύγων μέσα στὴν πνευματικότητα καὶ καθαρότητά του νὰ μοιάζει καὶ νὰ προτυπώνει τὸν πνευματικὸ γάμο τοῦ πιστοῦ, ὅπως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὸν Νυμφίον Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος συμμετέχει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στὴν δημιουργικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ εἰκόνα τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Υπάρχει ἱεράρχηση στὸν Γάμο, ἡ ὁποία ὅταν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν προξενεῖ δυσλειτουργίες καὶ προβλήματα. Ὁ ἄνδρας τίθεται ὡς κεφαλὴ, καὶ σὰν τὸν Χριστὸ ἀγαπᾷ μέχρι θυσίας τὴν γυναῖκα καὶ τὴν οἰκογένειά του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ὡς ἰσότιμο μέλος, πού ἔχει κληθεῖ στὴν ἀπόλαυση τῶν αὐτῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ὀφείλει νὰ ἐπιδεικνύει τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ὑποταγὴ στὸν ἄνδρα της. Καὶ ἔτσι ἀποτελοῦν εὐλογημένη συζυγία, μία «κατ' οἶκον ἐκκλησία», ὅπου βασιλεύει ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅπου τὰ παιδιὰ πού στέλνει ὁ Θεὸς γίνονται ἀποδεκτὰ ὡς τὰ πιὸ πολυτίμα δῶρα Του καὶ οἱ πιὸ ἐμφανεῖς καὶ πολυτίμες ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τῶν συζύγων.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνδρογύνου, ὡς ἀδιάπτωτη ὁμόνοια ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἀποκτᾶ ἐν Χριστῷ πληρότητα καὶ τελειότητα καὶ γίνεται ἀδιάλειπτη καὶ παντοτινή. Μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια καὶ τὶς Ἀρετὲς τρέφεται καὶ ζωοποιεῖται, ὥστε οἱ σύζυγοι ὡς μία ψυχὴ καὶ ἓνα σῶμα νὰ συνεργοῦν ἀπὸ κοινοῦ στὴν αὐξηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν καλυτέρευση τῆς κοινωνίας. Ὁ ἀκατάλυτος δεσμός τους ἔχει τόση σημασία καὶ βαρύτητα, ὥστε ὁ Κύριός μας νὰ ἀποκλείει ἐντελῶς τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς διασπάσεως: «ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωρίζετω» (Ματθ. 19:6, Μάρκ. 10:9). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει: «γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι... ἄνδρα γυναῖκα μὴ ἀφιέναι» (Α' Κορ. 7:10-11).

Γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτό, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀνθρώπινη καλὴ θέληση. Γιὰ τὴν ἐνεργοποίηση τῆς θείας δωρεᾶς γιὰ πρόοδο καὶ ἐπιτυχία, ἀπαιτεῖται μὲν συνεχῆς ἀνθρώπινη προσπάθεια, ἀλλὰ κυρίως ἐπίκληση τῆς θείας ἐνισχύσεως καὶ βοηθείας. Μόνον ἐν Χριστῷ ἓνα ἀληθινὰ ἀγαπημένο ἀνδρογύνο ἐπιθυμεῖ τὴν τελειότητα στὴν ἀγάπη, διότι μόνον ἡ Χάρις Του παρέχει τὴν δυνατότητα ἐκπληρώσεως ἑνὸς τόσο ὑψηλοῦ στόχου. Μόνον ὁ Χριστὸς μεταμορφώνει τὶς σχέσεις, ὅπως μετέτρεψε τὸ νερὸ σὲ κρασί στὸν Γάμο τῆς Κανᾶ, τὶς ἐμβαθύνει καὶ ἀποκαθαίρει ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ ἐκτραποῦν σὲ ἁμαρτία καὶ βεβήλωση. Μόνον Αὐτὸς λυτρώνει ἀπὸ τοὺς κλυδωνισμοὺς τῆς ζωῆς, οἱ ὅποιοι κτυποῦν ἀπὸ διάφορες κατευθύνσεις, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, τὴν πορεία καὶ τὴν σχέση ἀκόμη καὶ τοῦ πιὸ ἀγαπημένου ἀνδρογύνου.

Τὸ ἀδιάλυτον τοῦ Γάμου αἶρεται κατὰ φυσικὸ λόγο μόνον ἀπὸ τὸν θάνατο. Σωματικὰ μόνον ἐπέρχεται χωρισμός, ἀφοῦ τὸ ἓνα μέρος μεταβαίνει στὴν ἄλλη ζωὴ. Τὸ ἕτερο μέρος ποὺ παραμένει στὴν παρούσα ζωὴ θὰ πρέπει κανονικὰ νὰ ἔχει τὴν αἴσθησι ὅτι ἡ συζυγία δὲν ὑφίσταται μὲν στὴν ἄλλη ζωὴ ὅπως τὴν γνωρίζουμε ἐδῶ, ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ κοινωνία τοῦ ζεύγους ἔχει αἰώνια προοπτικὴ, ἀφοῦ ὀλοκληρώνεται στὴν αἰωνιότητα, ὡς κοινωνία ἀληθινῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος. Στὴν ἄρση τῶν Στεφάνων στὴν Ἀκολουθία τοῦ Γάμου παραδίδουμε αὐτοὺς στὸν Θεό, γιὰ νὰ τοὺς «ἀναλάβει» στὴν Βασιλεία Του, δηλώνοντας ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν οὐσιώδη ἀλήθεια.

Ἐν τούτοις, στὴν περίπτωση χηρείας ὅταν συντρέχουν σοβαροὶ λόγοι γιὰ σύναψη ἄλλου Γάμου, τότε αὐτὸς εἶναι ἐπιτρεπτός καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἀποδεκτός, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι κάτι τὸ ὑποχρεωτικὸ καὶ ἐπιβεβλημένο. Ἄλλωστε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτείνει, γιὰ παράδειγμα, οἱ νεώτερες χῆρες καλύτερα νὰ ὑπανδρευοῦνται, γιὰ ἀπο-

φυγή σκανδαλισμῶν καὶ σαρκικῶν ἐκτροπῶν ἀπὸ ἀπρόσεκτη συμπεριφορὰ (Α΄ Τιμ. 5:14).

Ὡς πρὸς τὸ Διαζύγιο, γνωρίζουμε ὅτι στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ἐπέτρεπε στὸν ἄνδρα ἂν ἔβρισκε κάτι «ἄσχημον» στὴν γυναῖκα του πού δὲν τὸ ὑπέφερε, νὰ τῆς δίδει «βιβλίον ἀποστασίου», δηλαδή διαζύγιο (Δευτ. 24:1-4). Ὅμως, ἀκόμη καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐπικαλεσθεῖ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, διότι διαφορετικὰ τοῦ ἐπιβαλλόταν πρόστιμο καὶ μὴ δυνατότητα χωρισμοῦ. Τὸ ἦθη ἦταν πολὺ αὐστηρὰ καὶ τὸ διαζύγιο ἐθεωρεῖτο «μισητὸ» ἀπὸ τὸν Θεὸ (Ματθ. 2:13-16). Γί' αὐτὸ καὶ ὁ Νόμος διέτασσε: «οὐ μοιχεύσεις» (Ἐξ. 20:13) καὶ «οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου... οὔτε τὴν παιδίσκην αὐτοῦ» (Δευτ. 5:18, 21).

Ὁ Κύριος στὴν περίοδο τῆς Χάριτος σὲ σχετικὴ ἐρώτηση τῶν Μαθητῶν Του ἐπιβεβαίωσε γιὰ τὸ ἀκατάλυτον τοῦ Γάμου καὶ ὑπενθύμισε ὅτι ἂν εἶχε ἐπιτραπῆ τὸ διαζύγιο («βιβλίον ἀποστασίου») ἦταν γιὰ τὴν σκληροκαρδία καὶ βαρβαρότητά τους, πρὸς ἀποφυγὴν ἀκόμη καὶ φόνων. Μόνον σὲ συζυγικὴ ἀπιστία ἐπιτρέπεται τὸ διαζύγιο [«παρεκτὸς λόγου πορνείας» (Ματθ. 5:32)], ἀλλὰ καὶ πάλι ὄχι ὑποχρεωτικά, διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἐπιτρέπει τὸν χωρισμὸ σὲ περίπτωση πού τὸ ἀπατημένο μέρος δὲν δύναται νὰ ὑποφέρει αὐτὸ πού συνέβη καὶ βεβαίως καθόλου δὲν τίθεται ἐδῶ τὸ ἐνδεχόμενο συνάψεως νέου Γάμου. Πρᾶγμα πού σημαίνει, ὅτι ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν τίθεται ἄμεσο θέμα ἀδείας γιὰ σύναψη δευτέρου Γάμου, ἐν ἀναμονῇ μετανοίας τοῦ ὑπαιτίου καὶ πιθανῆς διαλλαγῆς. Καὶ μόνον ἂν τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται, **τότε ἄδεια γιὰ δεύτερο Γάμο δύναται κανονικὰ νὰ λάβει μόνον τὸ ἄθῶο μέρος καὶ ὄχι τὸ ἔνοχο.** Διότι ἐκεῖνο ὀφείλει νὰ θρηνεῖ διὰ βίου γιὰ τὴν πτώση του (βλ. Σχόλια στὸν 48ο Ἀποστολικὸ Κανόνα τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου).

Πάντως, ὅταν τὸ Διαζύγιο κρίνεται ἀναπόφευκτο, ἐκδίδεται ὑπὸ προϋποθέσεις. Ἀπὸ παλαιὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἀναίτιο καὶ ὄχι τὸ ἔνοχο μέρος ὑπέβαλε σχετικὴ αἴτηση στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, ὥστε ἡ ὑπόθεση νὰ ἐξετασθεῖ καὶ νὰ καταβληθεῖ προσπάθεια συμφιλίωσης ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο. Μόνον σὲ ἀποτυχία τούτου ἐξεδίδετο Διαζύγιο. Ἡ πράξη αὐτὴ ἦταν καὶ κανονικὰ εἶναι ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ὅπου κανεὶς ἐξωγενῆς παράγοντας δὲν παρενέβαινε καὶ κανονικὰ δὲν παρεμβαίνει.

Ἐν τούτοις, ἡ ἔκδοση ἐκκλησιαστικοῦ Διαζυγίου ἐθεωρεῖτο ἀνέκαθεν πράξη ἀποτροπιαστικὴ. Στὰ πρωτοχριστιανικὰ χρόνια ὁ δεῦτερος Γάμος ἀκόμη μάλιστα καὶ γιὰ τοὺς ἐν χηρεῖα διατελοῦντας, ἀπεκαλεῖτο «εὐπρεπῆς μοιχεία» (Ἀπολογητοῦ Ἀθηναγόρου, «Πρεσβεία [Ἀπολογία] περὶ Χριστιανῶν», 33, ΒΕΠΕΣ τ. 4, σελ. 308).

Ὡς πρὸς τὴν ἀπαγόρευση Διαζυγίου χάριν συνάψεως νέου Γάμου, ὁ 48ος Ἀποστολικὸς Κανὼνας εἶναι σαφής: «Εἴ τις λαϊκὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐκβαλὼν, ἑτέραν λάβῃ, ἢ παρὰ ἄλλου ἀπολελυμένην, ἀφοριζέσθω». Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, **ἂν κάποιοι χωρίσουν ὄχι γιὰ ἀπιστία συζυγική, καὶ συνάψουν ἄλλη σχέση, πρέπει νὰ κανονίζονται ὡς μοιχοὶ ἕως ὅτου μετανοήσουν** (ἦτοι 7 ἔτη ἀκοινωνησίας κατὰ τὸν 87ο Κανόνα τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 20ὸ τῆς Ἀγκύρας καὶ 77ο τοῦ Μ. Βασιλείου).

Ὁ 113ος Κανὼνας τῆς Καρθαγένης λέγει ὅτι τὰ ἀνδρόγυνα πού χωρίζουν ἄνευ πορνείας/μοιχείας, ἢ πρέπει νὰ μένουν πλέον ὡς ἔχουν ἀνύπανδρα, ἢ νὰ διαλλαγοῦν. Τοῦτο βέβαια ἀπηχεῖ τὴν Ἀγιογραφικὴ διδασκαλία, ὅτι ἂν ἡ γυναῖκα χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ μείνει ἄγαμη. Ἄν δὲν μπορεῖ, τότε νὰ συμφιλιώνεται μὲ τὸν ἄνδρα τῆς. Καὶ ὁ ἄνδρας νὰ μὴν ἀφήνει τὴν γυναῖκα του (Α' Κορ. 7:10-11).

Αὐτὸς πού θὰ χωρίσει τὴν γυναῖκα του ὄχι γιὰ συζυγικὴ ἀπιστία γίνεται αἴτιος, ὡς ἠθικὸς αὐτουργός, νὰ θεωρεῖται ἐκείνη μοιχαλίδα ἂν ὑπανδρευθεῖ ἄλλον (Ματθ. 5:31-32). Ὅπως καὶ αὐτὴ πού θὰ ἀφήσει τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ νὰ πάρει ἄλλον (Μάρκ. 10:12).

Ὁ Κυριακὸς λόγος εἶναι ἀπολύτως αὐστηρός: «Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ γαμῶν ἑτέραν μοιχεύει, καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἄνδρὸς γαμῶν μοιχεύει» [Καθένας πού χωρίζει τὴν γυναῖκα του καὶ νυμφεύεται ἄλλη, διαπράττει μοιχεία, καὶ καθένας πού νυμφεύεται διαζευγμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, διαπράττει μοιχεία] (Λουκ. 16:18). Τὸ σαφέστατο συμπέρασμα εἶναι ὅτι **οἱ διαζευγμένοι πού ξαναπαντρεύονται (ἐκτὸς τῆς προαναφερθείσης περιπτώσεως συζυγικῆς ἀπιστίας) λογίζονται κανονικὰ ὡς μοιχοί.**

Στὴν ἀπαγόρευση Διαζυγίου συντείνει ἰδιαίτερος καὶ ὁ σημαντικὸς λόγος ὑπάρξεως τέκνων, καὶ μάλιστα ἀνηλίκων· τοῦτο ἰσχύει ἀκόμη καὶ γιὰ ὅσους ἢ ὅσες ἐπιθυμοῦν τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Γάμου «προφάσει ἀσκήσεως».

Στὰ σοβαρὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται στοὺς Γάμους καὶ κάποτε τοὺς κλονίζουν συθέμελα, ἢ σύσταση τῆς Ἐκκλησίας στὰ ζεύγη καὶ μάλιστα στὶς γυναῖκες εἶναι αὐτὴ τῆς Ὑπομονῆς (βλ. 9ο Κανόνα Μ. Βασιλείου) ὅ,τι καὶ ἂν ὑποφέρει τὸ ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀκόμη καὶ δαρμούς καὶ ἀδικίες καὶ κατασπατάληση περιουσίας/προίκας, ἕως καὶ αὐτὴ τὴν περίπτωσι τοῦ δαιμονισμοῦ!

Ἐξαίρεση γίνεται μόνον σὲ ἰδιαίτερα ἔκτακτες περιπτώσεις, ὅταν γιὰ παράδειγμα ἔχουμε ἀποδεδειγμένα ἐπιβουλή κατὰ τῆς ζωῆς, ἦτοι ἀπόπειρα φονεύσεως ἑνὸς μέρους ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἢ κάποιον ἄλλο λόγο πού ἀπαντᾶται στὴν Κανονιστικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας (αἵρεσι, συγγένεια σαρκικὴ ἢ πνευματικὴ, μοναχικὴ ἀφιέρωσι ἐκ συμφώνου, «ἀφάνεια» μακρᾶς διαρκείας, ἐγκατάλειψη συζυγικῆς ἐστίας, αἰχμα-

λωσία, προαγωγή σὲ μοιχεία, ἐπιβουλή σωφροσύνης παρὰ φύσιν, ψευδῆς κατηγορία γιὰ δῆθεν διάπραξη μοιχείας, συγκατοίκηση μὲ παλλακίδα, ἀμβλωση παρὰ τὴν ἀντίθεση τοῦ ἄλλου μέρους).

Λόγω λοιπὸν ἀνθρώπινης ἀποτυχίας καὶ ἀδυναμίας τελεῖται σὲ κάποιες περιπτώσεις δεύτερος Γάμος καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπεδείκνυε μὲν σχετικὴ συγκατάβαση καὶ ἐλαστικότητα, στὸ πνεῦμα τῆς Οἰκονομίας, χωρὶς βεβαίως καὶ νὰ καταστρατηγεῖ τὶς βασικὲς Ἀγιογραφικὲς καὶ Κανονικὲς ἀρχὲς γιὰ τὸ εὐαίσθητο αὐτὸ ζήτημα.

Ὅμως, ὁ δεύτερος Γάμος καὶ στὶς λίγες ἐκεῖνες περιπτώσεις ποὺ εἶναι ἐπιτρεπτός, ἐκλαμβάνεται ὡς τελούμενος «κατὰ συγχώρησιν», χωρὶς νὰ εἶναι κατὰ πάντα εὐλογος καὶ ἀκατηγόρητος. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, **ὅποιος τελέσει ἀκόμη καὶ δικαιολογημένα δεύτερο Γάμο δέχεται τὸ ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας ἐπὶ ἓνα ἢ δύο ἔτη** (4ος Κανόνας Μ. Βασιλείου). Ἐπίσης, **ὁ δίγαμος κανονικὰ δὲν στεφανώνεται** (2ος Κανόνας Ἁγίου Νικηφόρου Κων/λεως), ἂν καὶ στὰ ἐν χρήσει Εὐχολόγια προβλέπεται στέψη ἀκόμη καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση, οὔτε καὶ ὁ Πρεσβύτερος ποὺ εὐλογεῖ τὸν Γάμο αὐτὸ παρακάθεται ἐν συνεχείᾳ στὸ γαμήλιο δεῖπνο (7ος Κανόνας Νεοκαισαρείας), διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγχαίρει σὲ κάτι τὸ ὁποῖο ἐπιτιμᾶται.

Στὴν συνάφεια αὐτὴ εἶναι σκόπιμο νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι γιὰ τοὺς ἀφιερωμένους στὸν Θεὸ Μοναχοὺς καὶ Μοναχὲς ὁ Γάμος ἀπαγορεύεται ἐντελῶς, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτοὶ ἀποβάλλουν τὸ σχῆμα τῆς Μετανοίας (6ος Μ. Βασιλείου καὶ 16ος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου), οἱ δὲ ἔγγαμοι Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι δὲν δύνανται νὰ συνάψουν δεύτερο Γάμο ἀκόμη καὶ σὲ περίπτωσι χηρείας ἢ καὶ καθαιρέσεως ἀπὸ τὴν Ἱερωσύνη (26ος Ἀποστολικός, 6ος καὶ 44ος Κανόνες Μ. Βασιλείου καὶ 6ος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ὁ δὲ τρίτος Γάμος, ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ αὐτός, θεωρεῖται «παρανομία» κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Θεολόγο, ἢ «πορνεία κεκολασμένη» κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο («συνεσταλμένη» τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης). Ὁ τρίγαμος λαμβάνει ἐπιτίμιο 5 ἐτῶν ἀκοινωνησίας (3ος Κανόνας Νεοκαισαρείας, 4ος Μ. Βασιλείου) καὶ κατόπιν ἐπιτρέπεται νὰ κοινωνεῖ τρεῖς μόνον φορὲς ἐτησίως.

Ὅλα αὐτὰ ὑπενθυμίζονται στὸν Κλῆρο καὶ τὸν Λαὸ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὄχι γιὰ νὰ προξενήσουν κάποιον φόβο ἢ δυσφορία νομικῆς καὶ σχολαστικῆς φύσεως, ἀλλὰ γιὰ νὰ διακηρυχθεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας ἡ σωστικὴ Εὐαγγελικὴ καὶ Κανονικὴ ἀκρίβεια ὡς πρὸς τὰ σοβαρὰ θέματα τοῦ Γάμου καὶ τοῦ Διαζυγίου, διότι ὑπάρχει ἐν πολλοῖς ἄγνοια σὲ βασικὰ πράγματα τῆς Πίστεώς μας, ὅπως ἐπίσης καὶ προσπάθεια κάποτε παρακάμψεως ὅσων ἰσχύουν μὲ κριτήρια κοσμικὰ καὶ ἐξω-εκκλησιαστικά.

Στήν ἐποχή μας γνωρίζουμε ὅτι ἡ σαρκολατρία κατακυριεύει ἐν πολλοῖς ἐγγάμους καὶ ἀγάμους καὶ αὐτὸ προβάλλεται μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσον στήν σύγχρονη πραγματικότητα ὡς φυσικὸ καὶ ἀποδεκτὸ ἢ ἀκόμη καὶ ὡς ἀναγκαῖο (!), οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς Πίστεως καὶ Ἦθους κλονίζονται συθέμελα, οἱ σχέσεις δοκιμάζονται, ἡ οἰκογένεια πλήττεται μὲ κάθε τρόπο ὡς πρὸς τὴν ἐνότητα καὶ συνοχή της. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη ἐμμοῆς στὰ παραδεδομένα πάση θυσία καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τὴν πτώση στὰ ἀπογορευμένα.

Οἱ ἀνεπίτρεπτες οἰκονομίες, συγκαταβάσεις καὶ παραβάσεις μπορεῖ νὰ φαίνονται ὅτι «ἀναπαύουν» τοὺς συγχρόνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι συνήθως καὶ τὰ ἀμαρτωλὰ θελήματά τους ἐπιθυμοῦν νὰ ἱκανοποιοῦν, καὶ τὰ πάθη τους νὰ ἀμνηστεύουν, ἀλλὰ καὶ τὸν καθησυχασμὸ τῆς συνειδήσεώς τους νὰ λαμβάνουν, δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ ἔχουν τὴν θεία ἔγκριση καὶ εὐλογία, οὔτε βεβαίως νὰ παρέχουν τὴν ψευδαίσθηση τῆς ἐξασφαλίσεως αἰωνίου σωτηρίας.

Ζοῦμε σὲ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία κυριαρχεῖ ἡ τραγικότητα τοῦ «αὐτομάτου» καὶ τοῦ «συναινετικοῦ» διαζυγίου. Ἡ Πολιτεία μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες λύει πλέον πάρα πολὺ εὐκόλα καὶ γρήγορα ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς τοὺς Γάμους, ἀκόμη καὶ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι τελέσθηκαν κανονικῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ οἱ θεωρούμενοι ὡς πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀπώλεσαν ἐν πολλοῖς τὸ «μέτρο» καὶ «κριτήριον» τῶν ἐπιλογῶν τους. Ἀντὶ γιὰ τὸν αἰώνιο Θεὸ καὶ τὸν ἀκατάλυτο Λόγο καὶ Νόμο Του, ὑπερισχύουν οἱ θελήσεις καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνυπονησία, ἡ διάθεση καταβάσεως ἀπὸ τὸν σταυρὸ, ἡ ἐγκατάλειψη τῶν εὐθυνῶν, ἡ διασάλευση τῶν ἰσορροπιῶν, ἡ ἐπικράτηση αὐτοῦ πού ἱκανοποιεῖ καὶ ὄχι αὐτοῦ πού πρέπει.

Ἡ εὐκόλη προσφυγὴ εἶναι στὰ δικαστήρια, στίς κοσμικὲς ἀρχὲς γιὰ «λύση» τοῦ Γάμου, ὥστε μετὰ οἱ ἐκκλησιαστικὲς Ἀρχὲς νὰ ἀναγκασθοῦν, μὲ εἰσαγγελικὴ μάλιστα παραγγελία καὶ πρὸ τετελεσμένου εὐρισκόμενες, νὰ «ἐπικυρώσουν» καὶ πνευματικὰ αὐτὸ πού «ἐπιτεύχθηκε» κοσμικά! Οἱ ὅροι ἔχουν δυστυχῶς ἀντιστραφεῖ. Πρῶτα ἔπρεπε, ὅπως γινόταν πάντοτε, νὰ καταβληθεῖ προσπάθεια ἐκκλησιαστικὴ γιὰ ἀποσόβηση τοῦ μοιραίου, καὶ μόνον ἂν τοῦτο ἀποτύγχανε ἐπανειλημμένα, μόνον τότε θὰ ἦταν δυνατὴ ἡ ἔναρξη διαδικασίας λύσεως τοῦ Γάμου. Ἄν ἡ περαιτέρω συμβίωση τοῦ ζεύγους κριθεῖ ἀπὸ τοὺς Πνευματικὸς πατέρες τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς μὴ δυνατὴ καὶ ὁ χωρισμὸς ἀναπόφευκτος, τότε μὲ συνοχὴ καρδίας καὶ ὀδύνη βαθύτατη ἐκδίδεται ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους Ἀρχιερεῖς ἐκκλησιαστικὸ Διαζευκτήριον.

Ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα τελέσεως δευτέρου Γάμου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεταί προσεκτικὴ ἔρευνα γιὰ τὸ ἐπιτρεπτὸν ἢ μὴ τούτου κατὰ περίπτωσιν, καὶ ἂν συντρέχει πράγματι ἀνάγκη -γιὰ τὴν πρόληψη

τῶν χειροτέρων- νὰ δίδεται τέτοια ἄδεια, τότε αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποτελεῖ ὄντως ποιμαντικὴ οἰκονομία καὶ ὄχι προφανῆ παρανομία, ἢ ὅποια μόνον ἐπιβάρυνση ἐπιφέρει καὶ ὄχι ἀνάπαυση καὶ εὐλογία Ἁγιοπνευματικὴ στοὺς ἐμπλεκομένους.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ φροντίσουμε νὰ καταρτισθοῦμε, Κληρὸς καὶ Λαός, στὴν ὀρθὴ ἐπίγνωση τόσο τῶν εὐλογιῶν, ὅσο καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ ἐπιφέρει τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου σὲ ὅσους τὸ ἐπιλέγουν, ὥστε νὰ διαφυλάσσεται **πάση θυσίᾳ ἢ ἱερότητά του καὶ τὸ ἀνεπίτρεπτον τῆς διασπάσεώς του, ἀφοῦ δόθηκε παρὰ Θεοῦ ὡς ὁδὸς σωτηρίας, ἔστω καὶ δύσκολης καὶ μαρτυρικῆς, καὶ ὄχι ἀπωλείας.** Ἡ ἄρνηση αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέλος, παρὰ πιθανὸν τὴν θέληση τοῦ ἑτέρου, ἴσως διότι δὲν συνέβη ἡ ἀπαραιτήτη μετάβαση ἀπὸ τὸ «ἐγὼ» στὸ «ἐμεῖς», συνιστᾷ μία τραγωδία ἢ καὶ προδοσία μὲ πάρα πολὺ σοβαρὲς συνέπειες καὶ στὴν παροῦσα ζωὴ καὶ στὴν μέλλουσα.

Ὅσο δύσκολες καὶ φαινομενικὰ διάφορες καὶ ἂν εἶναι οἱ σύγχρονες συνθήκες ζωῆς, ἢ οὐσία τῶν πραγμάτων δὲν ἀλλάζει, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀλλοιώνονται οὔτε προσαρμόζονται σὲ σχέση μὲ τίς ἐφάμαρτες συνήθειες καὶ παραβάσεις τῶν ἀνθρώπων· διότι αὐτὸ ποὺ δεικνύουν καὶ προστατεύουν εἶναι ἡ ἀληθινὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ θεοεῖδεια καὶ αἰώνια σωτηρία του, καὶ ὄχι ἡ συγκατάβαση στὴν ἔκπτωση καὶ ἀπειθείά του, παρὰ τὴν φιλόφρονον Οἰκονομία ποὺ ἐφαρμόζεται κατὰ περίπτωσιν γιὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ ἀνόρθωσιν τοῦ πεσμένου καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀποδοχὴ καὶ «νομιμοποίησιν» τοῦ μὴ ἐπιτρεπτοῦ.

Εἶθε ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν νὰ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ θελήματος στὴν ζωὴ μας καὶ στὴν συνεπῆ ἐπιτέλεσή του, πρὸς σωτηριάν αἰώνιον. Ἀμήν!

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Καλλίνικος
καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ἐν Ἀθήναις, 24-10/06-11-2019

Πῶς μπορούμε ν' ἀποκτήσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα

ΤΑ **γνωστά** καὶ ἀποτελεσματικὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ τὴν πείρα τῶν μεγάλων ἁγίων, εἶναι τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ καθαρὴ καρδιὰ καὶ τὸ ἀγνό σῶμα.
2. Ἡ ταπεινοφροσύνη.
3. Ἡ ὑπακοὴ στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.
4. Ἡ προσευχή.
5. Ἡ καθημερινὴ αὐταπάρνηση.
6. Ἡ ἀνάγνωση καὶ ἀκρόαση τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
7. Τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ κατεξοχὴν ἡ θεία Κοινωνία.

Κάθε πιστὴ ψυχὴ μπορεῖ νὰ γεμίσει μὲ Ἅγιο Πνεῦμα, ἂν καθαριστεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ φιλαυτία καὶ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι πάντα ὀλόγυρά μας καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μπεῖ μέσα μας. Ἀλλὰ οἱ κακές μας πράξεις μας περιβάλλουν σὰν ἰσχυρὸ πέτρινο τεῖχος καὶ τ' ἁμαρτήματά μας σὰν ἄγριοι φρουροὶ Τὸ διώχνουν μακριὰ μας καὶ δὲν Τὸ ἀφήνουν νὰ μᾶς πλησιάσει.

Κάθε ἁμαρτία διώχνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Πιὸ μισητές, ὅμως, τοῦ εἶναι ἀπὸ τὶς σωματικὲς ἢ πορνεία καὶ ἀπὸ τὶς ψυχικὲς ἢ ὑπερηφάνεια. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ τέλεια καθαρότητα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κατοικήσει σὲ ἄνθρωπο μολυσμένο μὲ ἁμαρτίες. Πῶς νὰ μείνει στὴν καρδιά μας, ὅταν αὐτὴ εἶναι γεμάτη μὲ μέριμνες, ἐπιθυμίες καὶ πάθη;

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, πιὸ ἀναλυτικὰ τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

1. Ἄν θέλουμε νὰ μὴ χάσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ πήραμε στὸ βάπτισμα, ἢ, ἂν τὸ χάσαμε, νὰ Τὸ ἀποκτήσουμε πάλι, ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε καρδιὰ καθαρὴ καὶ σῶμα ἀγνό, ἀμόλυντο δηλαδή ἀπὸ κάθε σαρκικὴ ἁμαρτία.

Καρδιὰ καὶ σῶμα πρέπει νὰ εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ σ' ὅποιον ἔχει καθαρὴ καρδιὰ καὶ ἀμόλυντο σῶμα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θὰ μπεῖ καὶ θὰ κυριέψει τὴν ψυχὴ του. Φτάνει νὰ μὴν ἔχει ἀποθέσει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἐλπίδα του στὰ καλὰ του ἔργα καὶ νὰ μὴν καυχιέται γι' αὐτά, νὰ μὴ νομίζει δηλαδή ὅτι δικαιοματικὰ πρέπει νὰ λάβει τὰ δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σὰν ἀμοιβὴ πού τοῦ χρωστάει ὁ Θεός.

Ἄν ἐσὺ εἶχες τὴν ἀτυχία νὰ κηλιδῶσεις τὴν καρδιὰ σου καὶ νὰ φθεῖρεις τὸ σῶμα σου μὲ τὴν ἁμαρτία, ἀγωνίσου νὰ καθαριστεῖς μὲ τὴ μετάνοια. Πάψε ν' ἁμαρτάνεις, μετανόησε μὲ συντριβὴ καὶ ἄρχισε νὰ ζεῖς μὲ περισσότερὴ προσοχή. Ἔτσι θ' ἀξιωθεῖς ν' ἀπολαύσεις τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

2. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ σίγουρα μέσα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη.

Ἔστω κι ἂν εἶσαι ἄνθρωπος τίμιος, καλός, δίκαιος καὶ σπλαχνικός, ἔστω κι ἂν τηρεῖς ὅλες τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, νὰ θεωρεῖς παντοτινὰ τὸν ἑαυτὸ σου σὰν ἕναν ἀνάξιο δούλο Του, σὰν ἕνα ἐργαλεῖο στὰ χέρια Του, ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὅποιο Ἐκεῖνος ἐνεργεῖ. Ἄλλωστε, φτάνει μία πιὸ προσεκτικὴ ματιὰ στὰ καλὰ μας ἔργα,

ἀκόμα και στις μεγαλύτερες ἀρετές μας, για να δοῦμε πόσο λίγο ἀξίζουν να λέγονται χριστιανικές ἀρετές. Πόσες φορές, λ.χ., δίνουμε ἐλεημοσύνη, ἂν ὄχι ἀπὸ ματαιοδοξία και φιλαυτία, ὅπως ὅποτε ὅμως ἀπὸ ἰδιοτέλεια, σὰν τοκογλύφοι, ἐλπίζοντας δηλαδὴ ὅτι για ἓνα νόμισμα πὸν δώσαμε στὸν φτωχό, θὰ πάρουμε ἀπὸ τὸ Θεὸ ἓκατὸ ἢ χίλια;

Ταπεινοφροσύνη εἶναι και κάτι ἄλλο, τὸ να ὑπομένεις καρτερικά και ἀγόγγυστα ὅλες τὶς θλίψεις, λύπες και δυστυχίες, θεωρώντας τες σὰν τιμωρία για τὶς ἀμαρτίες σου. Να μὴ λές, «Ἀλίμονο στὴ συμφορά μου!», ἀλλὰ «Και λίγα εἶναι τοῦτα για τὶς ἀμαρτίες μου!». Και να ζητᾶς ἀπὸ τὸ Θεὸ, ὅχι τόσο να σε ἀπαλλάξει ἀπὸ τὶς δοκιμασίες, ὅσο να σοῦ δώσει δύναμη για να τὶς ὑπομένεις.

3. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μποροῦμε να Τὸ ἀποκτήσουμε ἐπίσης με τὴν ὑπακοὴ στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς μιλάει πολὺ καθαρά, με τρόπο σαφὴ και κατανοητό. Ἔτσι μποροῦμε ν' ἀκοῦμε τὴ φωνὴ του σε κάθε τόπο και χρόνο και περίσταση. Φτάνει μόνο να ἔχουμε αὐτιά για ν' ἀκοῦμε. Εἶσαι λ.χ., δυστυχισμένος; Σε ἀδίκησε κάποιος; Πέθανε ἓνας συγγενὴς σου; Εἶσαι ἄρρωστος, λυπημένος ἢ μελαγχολικός χωρίς καμιά φανερὴ αἰτία, ὅπως συμβαίνει συχνὰ σε ὅλους μας; Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις μπορεῖς ν' ἀκούσεις τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πὸν σοῦ λέει να συνέλθεις και, ἀντὶ να στηρίξεις στοὺς ἀνθρώπους ἢ να ζητᾶς παρηγοριὰ στις διασκεδάσεις και τὰ ξεφαντώματα, να γυρίσεις μετανοημένος σ' Αὐτόν, να ζητήσεις παρηγοριὰ και βοήθεια μόνο ἀπ' Αὐτόν.

Ἄν πάλι καλοπερνᾶς, ἂν ἔχεις ἄφθονα ἀγαθὰ και καμὴν ἀνάγκη, ἂν οἱ ὑποθέσεις σου ὅλες ἐξελίσσονται θετικά, ἂν δὲν γνωρίζεις πόνο και θλίψη, ἀλλὰ μόνο χαρὰ, και μάλιστα χαρὰ πνευματική, ὅλα τοῦτα εἶναι τοῦ Θεοῦ φωνὴ, πὸν σε παρακινεῖ ν' ἀγαπᾶς μ' ὅλη σου τὴν καρδιὰ τὸν Εὐεργέτη σου, να Τὸν εὐχαριστεῖς μ' ὅλη σου τὴ δύναμη και να μὴν ξεχνᾶς, ὅταν ἀπολαμβάνεις τ' ἀγαθὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, να βοηθᾶς και τοὺς δικούς Του ἄσημους ἀδελφούς, δηλαδὴ τοὺς φτωχοὺς. Να μὴν ξεχνᾶς ἀκόμα, πὸς τὰ ἀληθινὰ ἀγαθὰ και ἡ αἰώνια χαρὰ βρίσκονται στὸν οὐρανὸ και προέρχονται ἀπ' Αὐτόν πὸν εἶναι ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ και κάθε χαρᾶς.

Ἄν εἶναι παρανομία ἢ περιφρόνηση ἐνὸς ἐπίγειου ἄρχοντα, πόσο μεγαλύτερη ἀμαρτία εἶναι ἢ περιφρόνηση τοῦ οὐράνιου Βασιλιᾶ! Ἄν δὲν προσέξουμε, μπορεῖ ὁ Θεός, μετὰ τὶς ἀναριθμητὲς ὀχλήσεις και τὶς ἐπανειλημμένες προσκλήσεις Του, να μᾶς ἐγκαταλείψει σὰν πεισματάρικα παιδιὰ. Θὰ μᾶς ἀφήσει τότε να κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Ἀλλὰ μετὰ ἀπ' αὐτὸ ὁ νοῦς μας λίγο-λίγο θὰ σκοτιστεῖ τόσο πολὺ, ὥστε και οἱ φοβερότερες ἀκόμη ἀμαρτίες δὲν θὰ μᾶς φαίνονται παρὰ ἀναπόφευκτες ἀδυναμίες τῆς ἀνθρώπινης φύσεώς μας. Ὅσο, λοιπόν, ὠφέλιμο και σωτήριο εἶναι τὸ ν' ἀκοῦμε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, τόσο ἐπικίνδυνο και καταστροφικό εἶναι τὸ να μὴν τῆς δίνουμε σημασία.

4. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Τὸ παίρνουμε ἀκόμα με τὴν προσευχή. Εἶναι ὁ πιὸ ἀπλὸς και ἀποτελεσματικὸς τρόπος, πὸν μπορεῖ να τὸν χρησιμοποιεῖ ὁ καθένας μας ὅποιαδὴποτε ὥρα.

Ὅπως γνωρίζουμε, ἡ προσευχή εἶναι ἐξωτερική και ἐσωτερική. Ὅποιος προσεύχεται κάνοντας γονυκλισίες, κάνει ἐξωτερική προσευχή. Και ὅποιος με τὸ

νοῦ καὶ τὴν καρδιά του ἀπευθύνεται στοῦ Θεοῦ πασχίζοντας νὰ Τὸν ἔχει ἀκατάπαυστα στοῦ λογισμό του, κάνει ἐσωτερικὴ προσευχή.

Ὅλοι ξέρετε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοῦς τρόπους προσευχῆς εἶναι ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ καρποφόρος, ὁ πιὸ εὐάρεστος στὸν Κύριο. Ξέρετε, ἐπίσης, ὅτι μπορούμε νὰ προσευχόμεστε παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀκόμα καὶ τότε ποὺ μᾶς καταβάλλει ἡ ἁμαρτία. Μποροῦμε νὰ προσευχόμεστε καὶ ὅταν δουλεύουμε καὶ ὅταν ξεκουραζόμεστε, τὶς γιορτὲς καὶ τὶς καθημερινές, ὄρθιοι, καθιστοὶ ἢ ξαπλωμένοι. Ἐδῶ χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ μόνο, ὅτι, μολονότι ἡ ἐσωτερικὴ προσευχὴ εἶναι τὸ πιὸ ἰσχυρὸ μέσο γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς θείας χάριτος, δὲν πρέπει ν' ἀφήνουμε καὶ τὴν ἐξωτερικὴ προσευχή, καὶ μάλιστα τὴν κοινὴ θεία λατρεία. Πολλοὶ λένε: «Γιατί νὰ πάω στὴν ἐκκλησία; Μπορῶ καὶ στοῦ σπιτί νὰ προσευχηθῶ. Ἐκεῖ περισσότερο ἁμαρτάνεις παρὰ προσεύχεσαι». Ἀλλὰ τί τοὺς κάνει, νομίζετε, νὰ μιλοῦν ἔτσι; Ἡ καλὴ τους γνώση ἢ ἡ ὀρθὴ τους κρίση; Καθόλου! Ἀπεναντίας, ἡ τεμπελιά καὶ ὁ ἐγωισμὸς τους. Εἶναι ἀλήθεια, βέβαια, ὅτι μερικὲς φορὲς συμβαίνει, δυστυχῶς, νὰ εἴμαστε μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ν' ἁμαρτάνουμε. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν γίνεται ἐπειδὴ ἤρθαμε στὴν ἐκκλησία, μὰ ἐπειδὴ ἤρθαμε μὲ διάθεση ἀκατάλληλη, ὄχι γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε, μὰ γιὰ ἄλλα! Καὶ γιὰ νὰ πεισθεῖτε, κοιτάξτε ἐκείνους ποὺ, μὲ τὶς παραπάνω προφάσεις, δὲν ἔρχονται στὴν ἐκκλησία. Μήπως προσεύχονται στοῦ σπιτί τους; Κάθε ἄλλο!

Εἶπαμε πρὶν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει μέσα του τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν μπορεῖ νὰ προσευχηθεῖ ἀληθινά. Πράγματι, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ κανεὶς ὅπως πρέπει, χρειάζεται πολὺς κόπος, μεγάλος ἀγώνας. Δὲν εἶναι δυνατόν ἀμέσως ἢ ἔστω σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα νὰ κατευθύνει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά του στοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ, ὅμως, τί ἀποκτιέται στὸν κόσμον τοῦτο εὐκόλα, γρήγορα καὶ ἄκοπα; Ποιὰ τέχνη, ποιὰ ἐπιστήμη, ποιὰ πνευματικὴ παρηγοριά; Γι' αὐτὸ νὰ προσεύχεσαι. Ἀκόμα κι ἂν στὴν προσευχὴ σου βλέπεις πολὺ κόπο καὶ καμιὰ εὐχαρίστηση, νὰ προσεύχεσαι μὲ ἐπιμέλεια καὶ ζῆλο. Νὰ συνηθίζεις τὸν ἑαυτὸ σου στὴν προσευχὴ καὶ τὴ συνομιλία μὲ τὸ Θεό. Νὰ προσπαθεῖς, ὅσο μπορεῖς, νὰ συμμαζεύεις καὶ νὰ ἐλέγχεις τὶς σκορπισμένες σου σκέψεις. Ἔτσι, σιγὰ σιγὰ, ἡ προσευχὴ σου θὰ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ εὐκόλη. Θ' ἀρχίσεις κι ἐσύ νὰ αἰσθάνεσαι μία γλυκεῖα παρηγοριά. Καὶ ἂν κάνεις εἰλικρινὴ προσπάθεια, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, βλέποντας τὴν ἀγωνιστικότητά σου καὶ τὴ γνησιότητα τοῦ πόθου σου, γρήγορα θὰ σὲ βοηθήσει. Καὶ ἀφοῦ μπεῖ μέσα σου, θὰ σοῦ διδάξει τὴν ἀληθινὴ προσευχή.

Ὁ Θεὸς μᾶς ζητᾷ νὰ προσευχόμεστε ἀδιάκοπα. Πολλοὶ λένε: «Πῶς εἶναι δυνατό νὰ προσευχόμεστε ἀδιάκοπα, ἀφοῦ ζοῦμε στὸν κόσμον; Ἄν ἀσχοληθοῦμε μόνο μὲ τὴν προσευχὴ, πότε θὰ ἐκπληρώσουμε τὶς ὑποχρεώσεις μας καὶ θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς δουλειές μας;».

Δὲν μπορούμε, βέβαια, νὰ κάνουμε ἀδιάλειπτη προσευχὴ ἐξωτερικά, νὰ στεκόμαστε δηλαδὴ πάντοτε σὲ στάση προσευχῆς, γιατί πρέπει καὶ νὰ δουλέψουμε καὶ πολλὲς ἄλλες ἀνάγκες μας νὰ ἱκανοποιήσουμε. Ὅποιος, ὅμως, συναισθάνεται τὴν ἐσωτερικὴ του φτώχεια, δὲν θὰ πάψει νὰ προσεύχεται, ὅ,τι κι ἂν κάνει. Ὅποιος θερμὰ ποθεῖ νὰ μπεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, θὰ βρεῖ τὴν εὐκαιρία καὶ τὸ χρόνο νὰ προσεύχεται, τόσο ἐσωτερικὰ ὅσο καὶ ἐξωτερικὰ. Ἀκόμα κι ὅταν ἐργάζεται βαριὰ καὶ ἀκατάπαυστα, θὰ βρεῖ καιρὸ νὰ μιλήσει στοῦ Θεοῦ. Δὲν βρῖσκει καιρὸ νὰ προσευχηθεῖ μόνον ἐκεῖνος ποὺ δὲν θέλει νὰ προσευχηθεῖ.

Μερικοί πιστεύουν ότι προσευχή μπορεί να γίνεται μόνο από βιβλία. Καλό είναι, βέβαια, αν μπορείς, να ικετεύεις και να δοξολογείς τὸ Θεὸ με τὰ λόγια τῶν ψαλμῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων. Ἄν, ὅμως, εἶσαι ἀγράμματος, τότε φτάνει νὰ μάθεις τὶς κυριότερες προσευχές, με πρώτη τὴν Κυριακὴ προσευχή, δηλαδὴ τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Σ' αὐτὴ τὴν προσευχή, ποὺ μᾶς τὴν παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἀναφέρονται ὅλες οἱ ἀνάγκες μας. Ἄν, πάλι, οἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν νὰ προσευχηθεῖς γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, τότε λέγε μερικὲς ἀπλὲς καὶ σύντομες προσευχές, ὅπως, «Κύριε, ἐλέησον», «Θεέ μου, βοήθησέ με», «Κύριε, συγχώρεσέ με», «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν».

5. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἅγιους πατέρες εἶπε: «Ἄν θέλεις ἡ προσευχή σου ν' ἀνεβεῖ κατευθείαν στὸ Θεό, δῶσε τῆς δυὸ φτερά, τὴ νηστεία καὶ τὴν ἐλεημοσύνη». Κυρίως μ' αὐτὲς τὶς δυὸ πρακτικὲς ἀρετὲς πραγματοποιεῖται ἡ καθημερινὴ ἀνταπάρηση.

Νηστεία γενικὰ καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἐγκράτεια καὶ ὁ αὐστηρὸς μετριασμὸς στὴ χρῆση τῆς τροφῆς. Σκοπὸς τῆς νηστείας εἶναι νὰ ταπεινώσει καὶ νὰ ἐλαφρύνει τὸ σῶμα, κάνοντάς το ἔτσι πιὸ ὑπάκουο στὴν ψυχὴ. Γιατί ἓνα χορτάτο καὶ παχύσαρκο σῶμα ζητάει εὐκολίες καὶ ἀνέσεις, μᾶς κάνει ράθυμους καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ συλλογιζόμαστε τὸ Θεό. Δένει τὴν ψυχὴ, τὴν πνίγει, τὴν κάνει ὅ,τι θέλει.

Ἀλλὰ νηστεύοντας σωματικά, πρέπει συνάμα νὰ νηστεύεις καὶ ψυχικά: Νὰ φυλάξ τὴ γλῶσσα σου ἀπὸ κάθε κακὸ ἢ ἀνώφελο λόγο. Νὰ κυριαρχεῖς στὶς ἐπιθυμίες σου. Νὰ ξεριζώνεις τὰ πάθη σου.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη, ἐμεῖς συνήθως ὀνομάζουμε ἔτσι τὴ βοήθεια ποὺ δίνουμε στοὺς φτωχοὺς. Δὲν εἶναι, ὅμως, μόνο αὐτή. Ἐλεημοσύνη εἶναι κάθε πράξη ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας: Νὰ δώσει κανεὶς τροφή στὸν πεινασμένο, νὰ δώσει νερὸ στὸν διψασμένο, νὰ ντύσει τὸν γυμνὸ, νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν φυλακισμένο, νὰ φιλοξενήσει τὸν ἄστεγο, νὰ περιθάλπει τὸ ὄρφανὸ κ.λπ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη σου ἀληθινή, ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ κάνεις χωρὶς νὰ καυχίεσαι, χωρὶς νὰ ζητᾶς τὸν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ἐκείνων ποὺ εὐεργετεῖς.

6. Ἐνας ἄλλος τρόπος, με τὸν ὁποῖο μπορούμε νὰ πάρουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, εἶναι, ὅπως εἶπαμε, ἡ ἀνάγνωση καὶ ἀκρόαση τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἡ Ἅγία Γραφή εἶναι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἓνα θησαυροφυλάκιο, ἀπ' ὅπου μπορεί νὰ ἀντλήσει φῶς καὶ ζωή· φῶς, ποὺ φωτίζει καὶ σοφίζει, καὶ ζωή, ποὺ ζωογονεῖ καὶ παρηγορεῖ καὶ εὐφραίνει. Ἡ Ἅγία Γραφή εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα δῶρα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, μία μεγάλη εὐεργεσία, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ καθένας μπορεί νὰ ὠφεληθεῖ, φτάνει μόνο νὰ τὸ θελήσει. Ἡ Ἅγία Γραφή εἶναι ἡ θεία σοφία, μία σοφία τόσο θαυμαστὴ καὶ ἐξαιρετικὴ, ποὺ μπορεί νὰ τὴν κατανοήσει ὁ πιὸ ἀπλὸς κι ἀγράμματος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πολλοὶ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, διαβάζοντας ἢ ἀκούγοντας τὴν Ἅγία Γραφή, ἔγιναν εὐσεβεῖς καὶ ἔλαβαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐνῶ ἀπεναντίας ἄλλοι, καὶ μάλιστα μορφωμένοι, μελετώντας τὴν, πλανήθηκαν καὶ χάθηκαν. Αὐτὸ ἔγινε, γιατί οἱ πρῶτοι τὴ διάβαζαν με ἀπλότητα καρδιάς, χωρὶς ὀρθολογιστικὰ ψιλολογήματα, ἐπιδιώκοντας νὰ πλουτίσουν ὄχι σὲ γνώση ἀνθρώπινη, ἀλλὰ σὲ χάρη καὶ δύναμη καὶ Πνεῦμα Θεοῦ, ἐνῶ οἱ δεύ-

τεροι, νομίζοντας πώς είναι σοφοί και πώς τὰ ξέρουν ὅλα, ζητοῦσαν στὴ Γραφή ὄχι τὴ δύναμη καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴ σοφία τοῦ κόσμου.

7. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Τὸ ἀποκοῦμε, τέλος, μὲ τὴ συμμετοχὴ στὰ ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ κατεχοχὴν μὲ τὴ θεία Κοινωνία.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε: «Ὅποιος τρώει τὴ σάρκα μου καὶ πίνει τὸ αἷμα μου, εἶναι ἐνωμένος μαζί μου κι ἐγὼ μαζί του. Αὐτὸς ἔχει ζωὴ παντοτινὴ. Καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀναστήσω τὴν ἔσχατη ἡμέρα». Ὅποιος, δηλαδή, ἄξια κοινωνεῖ τὰ ἅγια μυστήρια, ἐνώνεται μὲ τὸν Κύριο. Καὶ ὅποιος μὲ ἀληθινὴ μετάνοια, καθαρὴ καρδιά, θεῖο φόβο καὶ ἀκράδαντη πίστη παίρνει τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου, παίρνει συνάμα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού, μπαίνοντας στὸν ἄνθρωπο, τὸν ἐτοιμάζει νὰ δεχτεῖ καὶ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸ Θεὸ Πατέρα, νὰ γίνεῖ δηλαδή ναὸς καὶ κατοικητήριον τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἀπεναντίας, ὅποιος κοινωνεῖ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἀνάξια, μὲ ψυχὴ ἀκάθαρτη, μὲ καρδιὰ γεμάτη κακία, ἐκδικητικότητα καὶ μίσος, ὄχι μόνο δὲν παίρνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλὰ γίνεται προδότης, ὅπως ὁ Ἰούδας, καὶ σταυρώνει τὸν Χριστὸ γι' ἄλλη μία φορὰ.

Τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτοὺς ποὺ ἄξια τὸ μεταλαβαίνουν, εἶναι τὸ φάρμακο ποὺ θεραπεύει κάθε ἀσθένεια καὶ κάθε ἀδυναμία. Καὶ ποιὸς ἀπὸ μᾶς εἶναι σὲ κατάσταση τέλειας υγείας; Ποιὸς δὲν χρειάζεται θεραπεία, ἀνακούφιση καὶ παρηγοριά; Τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ τροφή μας στὸ δρόμο πρὸς τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μπορεῖ ποτε νὰ ξεκινήσει κανεὶς γιὰ μεγάλη καὶ κοπιαστικὴ πορεία χωρὶς τροφή; Τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄρατο ἁγιαστικὸ μέσο, ποὺ μᾶς τὸ κληροδότησε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ μᾶς τὸ ἄφησε γιὰ τὸν ἁγιασμό μας. Ποιὸς δὲν θὰ ἤθελε νὰ γίνεῖ μέτοχος σὲ μία τέτοια κληρονομιά καὶ ν' ἁγιαστεῖ;

Μὴν ἀμελεῖτε, λοιπόν, νὰ πλησιάζετε στὸ Ποτήριον τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ νὰ πλησιάζετε μὲ φόβο Θεοῦ καὶ πίστη. Ὅποιος ἀρνεῖται ἢ ἀμελεῖ νὰ κοινωνήσῃ, δὲν ἀγαπάει τὸ Χριστό, γι' αὐτὸ οὔτε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θὰ λάβει οὔτε στὴν οὐράνια βασιλεία θὰ μπεῖ.

Αὐτά, λοιπόν, εἶναι τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα μπορούμε ν' ἀποκτήσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα: καθαρὴ καρδιά καὶ ἀγνή ζωὴ, ταπεινοφροσύνη, ὑπακοὴ στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, προσευχὴ, αὐταπάρνηση, μελέτη τῶν ἱερῶν βιβλίων, θεία Κοινωνία.

Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ μέσα ἀρκεῖ, βέβαια, καὶ μόνο του γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Μὰ εἶναι πιὸ καλὸ καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὸ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλα μαζί. Τότε, χωρὶς καμιὰν ἀμφιβολία, θὰ λάβουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ θὰ γίνουμε ἅγιοι!

Τελειώνοντας, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι, ἂν κάποιος ἀξιωθεῖ νὰ λάβει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ στὴ συνέχεια πέσει σὲ ἁμαρτία, Τὸ διώχνει ἀπὸ μέσα του. Καὶ τότε, ὅμως, ἂς μὴν ἀπελπιστεῖ, ἂς μὴ νομίσει ὅτι χάθηκαν ὅλα. Ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, ἂς προσπέσει στὸ Θεὸ μὲ θερμῆ, μὲ μετάνοια, μὲ προσευχὴ. Καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα θὰ ἐπιστρέψῃ μέσα του.

(Ἁγίου Ἰννοκετίου Μόσχας, Ἡ πνοὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου)

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Ἡ Ὁσία Ἄννα ἐκ Λαρίσης καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἰωάννης

*Μήτηρ καὶ υἱὸς Ἄννα καὶ Ἰωάννης,
ὤφθησαν ἄμφω Οὐρανοῦ οἰκήτορες.*

Κατὰ τη μεσοβυζαντινὴ περίοδο, 9ος αἰώνας - μέσα 10ου αἰώνα μ.Χ., αναδεικνύεται μία αγία μορφή της πόλης της Λάρισας ἡ οσία Ἄννα καὶ ὁ υἱὸς της Ἰωάννης. Το συναξάρι της αγίας Ἄννας ἐξέδωσε ὁ κ. Σταύρος Γουλούλης ἀπὸ τον κώδικα Vaticanus graecus 1558 (φφ. 71v-73r), ἓνα Μηνιαῖο του μηνὸς Ἰουνίου του 16ου αἰώνα. Στα Synaxaria selecta της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως ἀναγράφεται: «*της οσίας μητρὸς ἡμῶν Ἄννης καὶ τον υἱοῦ αὐτῆς Ἰωάννου*». Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης γράφει σχετικὰ στον Συναξαριστὴ του: «*Τῆ αὐτῆ ἡμέρα της οσίας μητρὸς ἡμῶν Ἄννης καὶ του υἱοῦ αὐτῆς Ἰωάννου. Μήτηρ καὶ υἱὸς Ἄννα καὶ Ἰωάννης, ὤφθησαν ἄμφω οὐρανοῦ οἰκήτορες*». Το συναξάρι ἀποτελεῖ μία ἐπιτομή της Διηγῆσεως του Παύλου Μονεμβασίας (10ος αἰώνας μ.Χ.) ἀπὸ το ἔργο του *Διηγῆσεις περὶ ἐνάρετων καὶ θεοσεβῶν Ἀνδρῶν τε καὶ Γυναικῶν*.

Αφορμὴ της σύνταξης του Βίου ἀπὸ τον Παῦλο υπήρξε ἡ συνάντησή του με ἓναν ἱερομόναχο καὶ τα ὅσα του ἐκμυστηρεύθηκε ὁ ἱερομόναχος σχετικὰ με την οσία. Ἐτσι, ὁ ἱερομόναχος αὐτὸς ταξίδευε, διὰ θαλάσσης, ἀπὸ τη Ρώμη πρὸς την Κωνσταντινούπολη. Το πλοῖο που τον μετέφερε, ἀναγκάστηκε κάποια στιγμή, ἐξαιτίας των ἀνέμων, να κάνει στάση σε ἓνα ἀκατοίκητο καὶ χέρσο νησί της Ἀδριατικῆς. Ὁ ἱερομόναχος ἐκμεταλλεζόμενος τον ἀναγκαστικὸ ἐλλιμενισμό του πλοίου θέλησε να περπατήσει στο ἐσωτερικὸ του νησιοῦ.

Δεν εἶχε προχωρήσει πολὺ, ὅταν, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος εἶδε ἓνα «*ἀποσκίασμα ἀνθρώπου γυμνοῦ*» να του λέει: «*Εἰ ἐθέλεις θεάσασθαι τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν, ...ρίψόν μοι ἐν των ἱματίων σου· γυνὴ γὰρ εἰμὶ καὶ γυμνή, ὡς ὁράς, καὶ οὐκ ἐνδέχεται οφθῆναι οὕτως τῆ ἱερατικῆ σου τελειότητι*». Ὁ ἱερομόναχος υπάκουσε στην ἐπιθυμία της οσίας καὶ της πρόσφερε κάποιο ἔνδυμα. Τότε ἡ οσία στράφηκε πρὸς την Ἀνατολή, γονάτισε καὶ, ἀφοῦ σηκώθηκε, εὐχαρίστησε τον Θεὸ που την ἀξίωσε να συναντήσει κάποιον ἱερέα.

Ὁ ἱερομόναχος δεν ἔχασε την εὐκαιρία να ρωτήσῃ για το ποια εἶναι: «*πόθεν εἰ κυρία μου, καὶ πῶς ἐνταῦθα ἐλήλυθας καὶ πόσος χρόνος ἐστὶν ἀφ' οὗ τὴν νήσον ταύτην κατώκησας;*». Ἡ οσία πρόθυμα του ἀπάντησε στην ἐρώτησή του: «*ἐγώ, τίμιε πάτερ, ἐκ της Ἑλλάδος χώρας εἰμὶ, πόλεως Λαρίσης*»· οἱ γονεῖς της ἦταν φτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ τὴν ἀφησαν ὀρφανή σε μικρὴ ἡλικία. Μετὰ το θάνατο των γονέων της «*τις των ἀρχόντων*» της Λάρισας, ἐπειδὴ τὴν σπλαχνίσθηκε τὴν περιμάζεψε στην οἰκία του, τὴν ἀνέθρεψε καὶ τὴν «*ἐπαίδευεν ἐπιμελῶς, ὡς οἰκειάν αὐτοῦ θυγάτηρ*». Ὁ Λαρισαῖος ἀρχοντας ἐκτίμησε τις ἀρετὲς της Ἄννας καὶ τὴν ἔδωσε νύμφη στο γιο του «*μη βδελυξάμενος τὴν*

εμήν πτωχείαν και δυσγένειαν», όπως χαρακτηριστικά λέει η ίδια.

Η επιλογή αυτή δεν άρεσε στους συγγενείς του γαμπρού. Οι αντιδράσεις τους για το γάμο με μια φτωχή και άσημη κόρη ήταν εντονότατες. Ο ίδιος βέβαια, φρόντιζε με κάθε τρόπο να τις αποκρούει· κριτήριο της επιλογής, έλεγε, αυτής της κόρης ως νύμφης από τον πατέρα του δεν ήταν ο πλούτος ή η ευγενική καταγωγή της αλλά οι κατά Θεόν αρετές της. Επειδή, όμως, οι συγγενείς συνέχιζαν να αντιδρούν και η ίδια έβλεπε τον άντρα της να θλίβεται, αποφασίζει να φύγει κρυφά. Έτσι, φεύγει από τη Λάρισα και «του Θεού οδηγούντός με», όπως λέει η ίδια, «ήλθον εις την νήσον ταύτην».

Τα προβλήματα της οσίας δεν σταματούν όμως εδώ. Με την άφιξη της στο νησί διαπιστώνει πως βρίσκεται σε κατάσταση εγκυμοσύνης. Κανένας δεν ήταν δίπλα της να της συμπαρασταθεί. Ο γιος της γεννήθηκε στο έρημο νησί της Αδριατικής και πλέον εδώ και τριάντα χρόνια ζει μαζί της. Όλα αυτά τα χρόνια «εδυσώπουν δε τον Θεόν... ελεήσαι την εμήν ταπείνωσιν και αποστείλαι ιερέα, τελειούντα τον εμόν υϊόν δια του αγίου βαπτίσματος». Για το λόγο αυτό παρακαλεί τον ιερομόναχο «απελθείν εν τω πλοίω και αγαγείν την ιερατικήν στολήν, και άγιον άρτον, όπως τον υϊόν μου φωτίσης και αγίαν ποιήσης λειτουργίαν και αξιώσης ημάς της μεταλήψεως του τιμίου σώματος και αίματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού».

Από τον ευλαβή αυτόν ιερέα ζητάει και κάτι ακόμη: «μη αναγγείλαι τινη τα περί ημών». Ο ιερομόναχος έβαλε μετάνοια στην οσία, επέστρεψε στο πλοίο και ετοίμασε τα σχετικά του μυστηρίου της Βαπτίσεως και της Θείας Κοινωνίας χωρίς να πει τίποτε σε κανέναν. Στη συνέχεια βγήκε πάλι από το πλοίο, για να συναντήσει την οσία. Εκείνη τον περιμένε και με τη σειρά της τον οδήγησε στο σημείο που βρισκόταν ο υϊός της. Η ίδια ζητά από το γιο της να φανερωθεί μπροστά στον ιερέα του Θεού «έξελθε τοίνυν, τέκνον, και προσκύνησον τον εληλυθότα φωτίσαι σε». Ο γιος της υπάκουα φανερώθηκε και προσκύνησε, όπως τον συμβούλευσε, τον ιερέα.

Σε μία κοντινή πηγή ο ιερομόναχος κατήχησε και βάπτισε το γιο της δίνοντας του, σύμφωνα με τα Synaxaria selecta και τον Συναξαριστή του αγίου Νικόδημου, το όνομα Ιωάννης. Η Διήγηση του Παύλου Μονεμβασίας και το Συναξάρι της (οσίας Άννης) δεν παραδίδουν το όνομα του γιου της. Μετά το μυστήριο της Βαπτίσεως ο ιερέας τέλεσε τη Θεία Λειτουργία και «μετέλαβον αμφοτεροι του αχράντου σώματος και αίματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». Καθώς οι δυο αγίες μορφές έφευγαν, η οσία Άννα ζήτησε από τον ιερομόναχο μια τελευταία χάρη: «ει θέλεις διηγήσασθαι άπερ ο Κύριος έδειξέ σοι, διήγησαι, αποκρύπτων την νήσον, μήπως εκ φήμης έλθωσι τινές και εύρωσιν ημάς». Πώς αντέδρασε ο ευλαβής εκείνος ιερομόναχος; Ας δώσουμε

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Για την εὐταξία στις ιερές Ἀκολουθίες καὶ γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ κακοὺς Ἄρχοντες

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου

...**ΕΔΩ** (στὸν Ναὸ) ὄχι μόνον ἡ ἀταξία, ἀλλὰ καὶ κάποιο ἄλλο φοβερὸ νόσημα περιπλανᾶται. Ποιὸ λοιπὸν εἶναι αὐτό; Τὸ ὅτι, ἐνῶ (οἱ πιστοὶ) προτίθενται νὰ κάνουν προσευχὴ στὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀναπέμψουν σ' Αὐτὸν δοξολογία, στὴν συνέχεια ἀφήνουν Αὐτὸν καὶ πιάνοντας ὁ καθένας τὸν πλησίον του διευθετοῦν τὰ προβλήματα τοῦ σπιτιοῦ τους, τῆς ἀγορᾶς,

τοῦ δήμου, τῶν θεάτρων, τοῦ στρατοῦ, καὶ μιλοῦν γιὰ τὸ πῶς τακτοποιήθηκαν αὐτά, πῶς ξεπεράσθηκαν ἐκεῖνα καὶ τί πλεόνασμα ἔχουν στὶς ἐπιχειρήσεις τους, καὶ τί ἔλλειμμα· καὶ γενικὰ συζητοῦν ἐδῶ γιὰ ὅλα τὰ κοινὰ καὶ ἰδιωτικά θέματα. Καὶ ποιᾶς συγγνώμης εἶναι αὐτὰ ἄξια; Καὶ μὲ Βασιλέα ἐπίγειο βέβαια ὅταν κάποιος ὁμιλεῖ, κάνει λόγο μόνον γιὰ ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὅποια θὰ ἤθελε ἐκεῖνος καὶ τῶν ὁποίων ἐπιτρέπει τὶς ἐρωτήσεις, ἐὰν ὅμως τολμήσει νὰ ἐρωτήσει καὶ κάτι ἄλλο, χωρὶς τὴν συγκατάθεση ἐκείνου θὰ ὑποστῆ τὴν ἔσχατη τιμωρία· ἐνῶ ἐσύ, μιλῶντας στὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων, τὸν Ὅποῖον ὑπηρετοῦν τρέμοντας οἱ Ἄγγελοι, ἀφήνοντας τὴν συζήτηση μὲ Αὐτόν, συζητᾶς γιὰ πηλὸ καὶ σκόνη καὶ ἀράχνη; Γιατὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἐδῶ πράγματα. Καὶ πῶς θὰ ὑπομείνεις τὴν τιμωρία τῆς περιφρονησεως καὶ ποιὸς θὰ σὲ γλυτώσει ἀπὸ αὐτὴ τὴν τιμωρία;

Ἀλλὰ οἱ ὑποθέσεις μας, λέει, καὶ τὰ πράγματα τῆς πολιτείας πηγαίνουν ἄσχημα καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ γι' αὐτὰ καὶ ἔχουμε πολλὴ ἀγωνία. Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία; Ἡ ἀβουλία, λέει, αὐτῶν ποὺ κυβερνοῦν. Ὅχι ἡ ἀβουλία τῶν κυβερνῶντων, ἀλλὰ ἡ δικὴ μας ἀμαρτία, ἡ εἴσπραξη τῶν ἀμαρτιῶν μας. Ἐκεῖνη ἔκανε τὰ ἄνω κάτω, ἐκεῖνη ἔφερε ὅλα τὰ κακά, ἐκεῖνη προκάλεσε τοὺς πολέμους, ἐκεῖνη συντέλεσε στὴν ἦττα. Δὲν πλημμύρισε ἀπὸ ἀλλοῦ τὸ πλῆθος τῶν

πάλι το λόγο στον ἴδιο να ἀκούσουμε τι εἶπε στον Παῦλο Μονεμβασί-
ας: «*Εγὼ δακρύσας καὶ προσκυνήσας τῷ Θεῷ τῷ ποιοῦντι τὰ ξένα καὶ παράδοξα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, καὶ πρόνοιαν ποιουμένῳ τοῖς αὐτὸν ἐξ ὅλης καρδίας ἐκζητοῦσι καὶ φυλάττουσι τὰ αὐτοῦ θεῖα ἐντάλματα, υπέστρεψα εἰς τὸ πλοῖον*».

Σύμφωνα δε με το Συναξάρι των αγίων ἀπὸ τον κώδικα Vaticanus graecus 1558 ἡ Ἄννα καὶ ὁ υἱὸς της, ἀφοῦ ευχαρίστησαν τὸν ἱερέα «*τας ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς εἰς χεῖρας Θεοῦ παρέθεντο*».

(Saint.gr– 13 Ιουνίου)

δυσαρέστων πού μᾶς βρῆκε, παρὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἰτία. Ὡστε, κι ἂν ἀκόμη εἶναι κάποιος Ἀβραάμ αὐτὸς πού κυβερνᾷ, ἢ Μωυσεῖς ἢ Δαβίδ ἢ Σολομών, ὁ πιὸ σοφός, ἢ ὁ πιὸ δίκαιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσο ἐμεῖς συμπεριφερόμαστε ἄσχημα, θὰ ἦταν ἄσχετος μὲ τὴν αἰτία τῶν κακῶν. Πῶς καὶ μὲ ποιό τρόπο;

Γιατί, ἂν βέβαια εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ παράνομους, ἢ δική μας ἀβουλία καὶ ἀταξία τὸν δημιούργησε, τὰ δικά μας ἀμαρτήματα προξένησαν τὴν πληγὴ. **Διότι τὸ νὰ ἔχουμε ἄρχοντες σύμφωνα μὲ τὶς διαθέσεις μας, δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο, παρὰ αὐτό, ὅτι δηλαδὴ ἐπειδὴ εἶχαμε ἀπὸ πρὶν ἀμαρτήσει, γι' αὐτὸ ἀποκτήσαμε τέτοιον ἄρχοντα, εἴτε εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς ἱερωμένους, εἴτε ἀπὸ αὐτοὺς πού χειρίζονται τὶς κοσμικὲς ἐξουσίες.**

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι δίκαιος, καὶ τόσο δίκαιος, ὥστε νὰ ἔχει φθάσει τὴν ἀρετὴ τοῦ Μωυσεῖ, δὲν θὰ μπορέσει αὐτοῦ μόνου ἢ δικαιοσύνη νὰ καλύψει τὰ ἀμέτρητα πταίσματα τῶν ὑπηκόων του. Καὶ αὐτὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ διαπιστώσει ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μωυσεῖ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑποστῆί πολλά δεινὰ γιὰ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ καὶ εἶχε κάνει πολλὰ ἱκεσίες στὸν Θεὸ γι' αὐτόν, ὥστε νὰ κληρονομήσει τὴν χώρα πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ· ἀλλὰ ὅταν ὁ λαὸς αὐτὸς ἀπομάκρυνε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν κατάκτηση τῆς χώρας ἐξ αἰτίας τῶν παρανομιῶν του, δὲν στάθηκε ἱκανὴ ἢ δέησή του νὰ ἀλλάξει τὴν δίκαιη ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπεσε (χάθηκε) ὅλος ὁ λαὸς στὴν ἔρημο. Ἄν καὶ βέβαια ποιὸς ἦταν πιὸ δίκαιος ἀπὸ τὸν Μωυσεῖ; Ἡ ποιὸς εἶχε περισσότερη παρρησία πρὸς τὸν Θεό;

Λέγεται βέβαια ὅτι ἰσχύει ἡ δέηση τοῦ δικαίου, ὅταν ὁμως εἶναι ἐνεργουμένη, δηλαδὴ ὅταν βοηθεῖται ἀπὸ τὴν μετάνοια καὶ ἐπιστροφή ἐκείνων γιὰ τοὺς ὁποίους γίνεται. Ἐκείνους ὁμως, πού ἡ συμπεριφορὰ τους εἶναι ἀμετανόητη καὶ ἀνεπίστρεπτη, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήσει, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸν ἐμποδίζουν μὲ τὰ ἔργα τους;...

(Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, «Εἰς τὸ "εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον..."», Ὁμιλία Α', ΕΠΕ, τ. 8Α, Θεσσαλονίκη 1990, σελ. 335-337· ἡ νεοελληνικὴ ἀπόδοση ὑπέστη βελτιωτικὴ ἐπεξεργασία)

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΕΣ ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ**Απαντήσεις σὲ ἐρωτήματα πιστῶν**

Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Κλήμεντος

- Πῶς πρέπει νὰ ντυνόμαστε στὸν σημερινὸ κόσμο, δηλαδή στὸν χῶρο ἐκτὸς Ἐκκλησίας;

Ἡ ἐνδυμασία πέρα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ ἀνάγκη καλύψεως καὶ προστασίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ καιρικὰ φαινόμενα, ἔχει καὶ τὴν ἔννοια τοῦ αὐτοσεβασμοῦ, ὅπως καὶ τῆς ἀποδόσεως τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων πού μᾶς περιβάλλουν. Μεταδίδει ἓνα μήνυμα γιὰ τὸ πολιτιστικὸ μας ἐπίπεδο, τὶς ἀρχὲς καὶ ἐπιδιώξεις μας, τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰδιαιτερότητά μας.

Σὰν Χριστιανοὶ μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ εἴμαστε εὐπρεπεῖς, διακριτικὰ σεμνοί, ἀξιοπρεπεῖς, σοβαροὶ ὅπως καὶ φυσικοί. Ἀκόμη καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πρέπει νὰ μᾶς διέπει γενικὰ τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα, μὲ ἀποφυγὴ τῶν ἀκροτήτων. Μία ἀκρότητα εἶναι νὰ εἴμαστε ἐντελῶς πρόχειροι καὶ ἀτημέλητοι ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνισή μας, κάτι τὸ ἀπωθητικὸ καὶ ἀντι-αισθητικὸ, ἄλλη δὲ ἀκρότητα εἶναι νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν ἐξεζητημένη, φορτωμένη καὶ ὑπερβολικὴ, καὶ κυρίως τὴν ἐλευθεριάζουσα ἐμφάνιση, ἡ ὁποία παραβιάζει τὴν αἴσθηση τοῦ μέτρου καὶ τῆς σεμνότητος.

Ἡ κοσμικὴ τάση πού ἐπικρατεῖ, ἰδίως στὶς γυναῖκες, εἶναι νὰ προβάλλει καὶ νὰ τονίζει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὸ σῶμα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἐγείρει τὸ ἐνδιαφέρον, καθὼς καὶ τὸν θαυμασμό τῶν ἄλλων (καλλιέργεια φιλαρεσκείας), ἀλλὰ καὶ νὰ διεγείρει στοὺς ἄλλους σαρκικὴ ἐπιθυμία καὶ πάθος (καλλιέργεια φιληδονίας, σκανδαλισμός).

Εἶναι σαφὲς ὅτι ἡ κοσμικὴ τάση μὲ τὰ ἐπακόλουθά της πρέπει νὰ ἀποφεύγεται, χωρὶς νὰ θέλουμε μὲ αὐτὸ νὰ ἐπιβάλλουμε τὸ ἄλλο ἄκρο μιᾶς ἐμφανίσεως, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἔβγαζε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας, ὥστε νὰ ἀποτελοῦμε ἓνα παράδοξο καὶ ἀξιοπεριεργό θέαμα γιὰ ὅλους τοὺς ὑπολοίπους. Χρειάζεται ἐπίτευξη μέτρου καὶ ἰσορροπίας.

Ἐνδύματα τῆς μόδας πού ἀφήνουν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερο μέρος τοῦ σώματος ἀκάλυπτο, ἢ πού τονίζουν μὲ ἰδιαίτερο τρόπο τὶς γραμμώσεις του, ἢ πού ταιριάζουν στὸ ἕτερο φύλο, ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐνδείκνυνται γενικὰ γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς, ἐκτὸς κάποτε κι ἂν ἐπιβάλλονται σὲ κάποιες πολὺ ἰδιαιτέρες περιστάσεις καὶ σὲ ἰδιαίτερους χώρους (π.χ. εἰδικὴ ἐργασία, ἀθλητισμός, κολύμβηση κ.λπ.).

- Πῶς νὰ βροῦμε σωστὴ ἀναλογία μεταξὺ ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ θυσιαστικῆς βοήθειας στοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ μὴν ἀναλαμβάνουμε κάτι πού ξεπερνᾷ τὶς δυνάμεις μας;

Ἡ αἴσθηση τῆς ἰσορροπίας πρέπει γενικὰ νὰ μᾶς χαρακτηρίζει σὰν Χριστιανοὺς σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας. Ἔχουμε πράγματι κληθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριό μας νὰ ὑπηρετοῦμε θυσιαστικὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων, μὲ ὑπομονή, συμπόνια καὶ ἀγάπη. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τοῦτο, εἶναι προφανῶς ἀνάγκη νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε ὑπερβάσεις τοῦ συνήθως φίλαντου καὶ ἐγώϊστικῆς θελήματός μας, πού μᾶς ὑπαγορεύει νὰ ἀποφεύγουμε τὶς

εὐθύνες καὶ τὰ βάρη χάριν τῶν ἄλλων, καὶ νὰ φροντίζουμε φιλάρεσκα μόνον τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ἴσως ἕναν πολὺ περιορισμένο κύκλο δικῶν μας ἀγαπητῶν προσώπων (ἢ καὶ ζῶων!). Χρειάζεται ὅμως ἕνα «ἀνοιγμα» τῆς καρδιάς, μιὰ διεύρυνση ἀγάπης μέσα μας, γιὰ νὰ μοιάσουμε στὸν Χριστὸ καὶ στοὺς Ἁγίους μας καὶ νὰ λάβουμε τὴν θεία Χάρη.

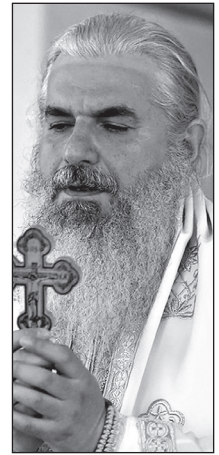
Παράλληλα, ἐπειδὴ εἴμαστε ἀτελεῖς καὶ ἀδύναμοι, ἀναγνωρίζουμε στὴν πράξη ὅτι ὅταν προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ ἔναντι τῶν ἄλλων μὲ καλὴ διάθεση καὶ ἀνιδιοτέλεια, δὲν τὰ καταφέρνουμε πάντοτε καλά, καὶ ἔτσι: εἴτε οἱ ἄλλοι στρέφονται ἔναντίον μας καὶ ζητοῦν περισσότερο καὶ καλύτερα ἀπὸ μᾶς ἢ ἀκόμη προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐκμεταλλευθοῦν· εἴτε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κατανοοῦμε τοὺς περιορισμοὺς μας καὶ ὅτι τελικὰ δὲν δυνάμεθα νὰ κάνουμε πράγματα ὑπερβολικά, ὅπως ἴσως θὰ θέλαμε, διότι ἐξαντλοῦνται τὰ ἀποθέματά μας καὶ χάνουμε πλέον τὴν δική μας ἰσορροπία καὶ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν σχέσεων μὲ τοὺς γύρω μας.

Ποιὸ εἶναι ἐδῶ τὸ κριτήριο; Ὅταν κάνοντας τὸ καλὸ, βλέπουμε ὅτι ἀντὶ νὰ αὐξάνουμε σὲ ἀγάπη, ἐμεῖς ἀντίθετα χάνουμε τὴν εἰρήνη καὶ ἡρεμία μας, χάνουμε τὴν αὐτοκυριαρχία μας καὶ ὀργιζόμαστε εὐκόλα, ὅπως καὶ θυμῶνουμε καὶ ξεσποῦμε, τότε ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ξεπερνοῦμε τὰ ὄριά μας καὶ βλάπτουμε πλέον τὸν ἑαυτὸ μας. Ἄρα, πρέπει νὰ περιορισθοῦμε λίγο, διότι δὲν εἴμαστε ἀκόμη ἱκανοὶ καὶ ὠριμοὶ νὰ σηκώσουμε περισσότερο βᾶρος. Χρειάζεται νὰ προσευχόμαστε νὰ μᾶς δώσει ὁ Θεὸς ἐνίσχυση, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε πιὸ ὠραῖα καὶ περισσότερα πράγματα, ἀλλὰ καὶ νὰ προσπαθοῦμε γιὰ τὸ καλύτερο. Τότε ὁ Θεὸς θὰ βοηθεῖ.

Γενικὰ ἡ αἰσιόδοξη στάση καὶ διάθεση χρειάζονται, ἀλλὰ μὲ μέτρο καὶ διάκριση. Δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ ὑποσχόμαστε ὅτι θὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς ζητοῦν οἱ ἄλλοι, χωρὶς πρῶτα νὰ ἀναλογισθοῦμε ἂν ὄντως μποροῦμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐγχειρήματος. Κάποιοι ἄνθρωποι ἔχουν τὴν τάση νὰ ὑπόσχονται στοὺς ἄλλους πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἴτε δὲν ἀνταποκρίνονται καθόλου, κάτι τὸ πολὺ ἄσχημο καὶ ἀνεπίτρεπτο, εἴτε ἀνταποκρίνονται τόσο πλημμελῶς καὶ ἀτελῶς, ὥστε νὰ ἀπογοητεύουν καὶ νὰ ὀδηγοῦν τοὺς ἄλλους νὰ χαρακτηρίσουν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὡς ἀμελεῖς, ἐπιπόλαιους, ἢ καὶ ψεῦτες.

Ἄρα, τὸ πιὸ συνετὸ καὶ θεάρεστο εἶναι νὰ εἴμαστε πάντοτε σὲ διάθεση ἐτοιμότητος γιὰ ἐκπλήρωση τοῦ θείου θελήματος, γιὰ βοήθεια τῶν ἄλλων στὶς ἀνάγκες τους, ἀλλὰ μέσα στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων μας, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν. Ἐτσι θὰ ἔχουμε ἀνοικτὸ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ προσπαθοῦμε γιὰ τὸ καλύτερο, γιὰ ὅποια ὑπέρβαση μποροῦμε νὰ ἐκπληρώσουμε, χωρὶς παράλληλα νὰ ἐκπίπτουμε εἴτε στὴν φυγοπονία καὶ στὴν ἀδιαφορία, εἴτε στὴν πρόκληση ἀπογοητεύσεως καὶ ἀγανακτήσεως ἐξ αἰτίας τῆς ἀσυνέπειας καὶ ἀστάθειάς μας.

Εἶθε νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ χριστιανοὶ θεοφιλεῖς καὶ κοινωφελεῖς!

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Προφητεία και Αντίχριστος

Γινόμεστε μάρτυρες της διολίσθησης σε μία ενιαία παγκόσμια κουλτούρα. Σε έναν κόσμο όπου οι αξίες, οι νόμοι, οι συμφωνίες που υπογράφονται, υπερβαίνουν τις αποφάσεις των εθνικών κυβερνήσεων. Υπερβαίνουν τις επιθυμίες, τις παραδόσεις, τις πεποιθήσεις των λαών των εθνικών κρατών, του οποιουδήποτε έθνους.

Ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι η περίπτωση της Ουγγαρίας, η οποία αντιστάθηκε στην επιβολή της ατζέντας ΛΟΑΤΚΙ στο εσωτερικό της. Δεν ήθελε αυτό που αποκαλείται γάμος ομοφυλοφίλων. Η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) έσυρε την Ουγγαρία στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Η ΕΕ απέσυρε την χρηματοδότηση για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στην Ουγγαρία για να την αναγκάσει να δεχθεί αυτό το κομμάτι της ομοφυλοφιλικής ατζέντας. Αυτό είναι ένα μόνο παράδειγμα.

Η υποβόσκουσα αυτή διολίσθηση σε μία ενιαία κουλτούρα είναι σκόπιμη επιβολή της φιλοσοφίας και των πεποιθήσεων εκείνων που έχουν τον έλεγχο της εξουσίας, του πλούτου και της επιρροής σε όλον τον πλανήτη.

Όλες οι επαναστάσεις, όλα τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα μέσα στην ιστορία είχαν έναν εκφραστή, κάποιον που προσωποποιούσε τις πεποιθήσεις, τις φιλοσοφίες αυτού του κινήματος. Σκεφτόμαστε τον Ναπολέοντα στην Γαλλική Επανάσταση. Σκεφτόμαστε τον Χίτλερ στην Γερμανία την δεκαετία του 1930. Ακόμη και στην Αμερική ο Τζώρτζ Ουάσινγκτον έγινε ο εκφραστής για την επανάστασή τους. Και συνεπώς μπορούμε να πούμε ότι η παγκοσμιοποίηση θα έχει επίσης τον εκφραστή της. Ένας άνθρωπος θα εμφανισθεί ο οποίος θα προσωποποιεί την φιλοσοφία, τις ιδέες της παγκοσμιοποίησης. **Αυτός ο άνθρωπος θα είναι ο Αντίχριστος.**

Ο Αντίχριστος θα εμφανισθεί για να εκπληρώσει τις επιθυμίες και τις ελπίδες όλων των γκλομπαλιστών. Αυτός θα ενώσει τους απελπισμένους φιλοσόφους.

Όταν αρχίσουμε να μιλάμε για τον Αντίχριστο κάνουμε πολύ συχνά υποθέσεις και η συζήτηση μπορεί να ανάψει, ίσως να γίνει και υστερική. Είναι πολύ σημαντικό να διατηρούμε μία νηφαλιότητα στην σκέψη όταν προσεγγίζουμε αυτό το θέμα. Είναι αναγκαίο.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας λέει κάτι πολύ σημαντικό: Μην αναζητάς σαφήνεια στις προφητείες όπου υπάρχουν σκιές και αινίγματα, όπως στις αστραπές δεν βλέπεις ένα συνεχές φως αλλά ικανοποιείσαι που φωτίζει για λίγο.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι η προφητεία δεν δίνεται για να την εφαρμόσουμε σαν ένα προσχέδιο, να υπολογίσουμε ένα χρονοδιάγραμμα για το ποιός θα είναι ο Αντίχριστος, πότε θα έλθει, πού θα εμφανιστεί κτλ. Πρέπει να απορρίψουμε αυτόν τον τρόπο σκέψης, ότι μπορούμε να εφαρμόσουμε ένα χρονοδιάγραμμα. Δεν κοιτάμε τις ακριβείς σημερινές συνθήκες και τα γεγονότα στον κόσμο για να πούμε: «να, δες πως εκπληρώνεται αυτή η προφητεία». Δεν είναι αυτός ο σκοπός της προφητείας. Ιδιαίτερος όσον αφορά τον Αντίχριστο.

Πρέπει να δούμε την προφητεία σαν ένα δώρο από τον Θεό. Ο Θεός μας δίνει τις προφητείες, όχι για να φτιάξουμε ένα χρονοδιάγραμμα αλλά για να παρηγορηθούμε. Έτσι ώστε, όταν αρχίσουν να συμβαίνουν αυτά τα πράγματα και αρχίζουν οι δοκιμασίες, οι ταλαιπωρίες, οι δυσκολίες, όταν διώκεται η Εκκλησία να κοιτάξουμε αυτές τις προφητείες και να θυμηθούμε ότι ο Θεός είδε, ο Θεός γνώριζε και όλα τα πράγματα συμβαίνουν μέσα στην πρόνοιά Του. Όλα βρίσκονται στα χέρια Του και όταν στον

κόσμο επικρατεί το χάος και μας απειλεί, εμείς δεν πρέπει να φοβόμαστε. Πρέπει να εμπιστευθούμε τον Θεό. Γι' αυτό ο Θεός μας έδωσε αυτήν την προφητεία.

Έχουμε προφητείες για τον Αντίχριστο και υπάρχουν συγκεκριμένα πράγματα που μπορούμε να γνωρίζουμε, αλλά πριν φθάσουμε σε αυτό ας σταματήσουμε για λίγο κι ας διαβάσουμε ξανά αυτό το χωρίο από τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο και μετά θα συνεχίσουμε.

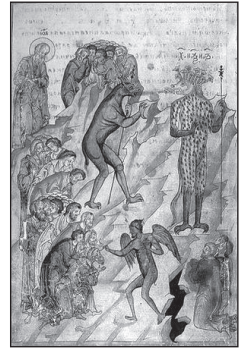
Ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος μας προειδοποιεί εδώ να μην εφαρμόζουμε (την προφητεία) αυστηρά και με ακρίβεια, ωστόσο έχουμε πολλές προφητείες μέσα στην ιστορία, και από πρόσφατους Αγίους, για τον Αντίχριστο. Για να μην παρασυρθούμε και ξεγελαστούμε είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ακριβώς τί μας έχει αποκαλυφθεί, έτσι ώστε όταν εμφανισθεί ο Αντίχριστος, είτε αυτό γίνει στην δική μας εποχή είτε όχι -ίσως γίνει μετά από 500 χρόνια, ίσως στα επόμενα 30 με 40 χρόνια-, αλλά όταν αυτό συμβεί να γνωρίζουμε αρκετά έτσι **ώστε να αρνηθούμε την λατρεία του κόσμου προς τον Αντίχριστο. Διότι αυτό μας λένε οι προφητείες ότι θα συμβεί.**

Ο Αντίχριστος θα εμφανιστεί λίγο πριν την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, λίγο πριν το τέλος του κόσμου και την Κρίση όλων των ανθρώπων. Ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής μας λέει ότι **όλος ο κόσμος θα σαγηνευθεί από αυτόν. Αυτό είναι σημαντικό να το θυμόμαστε. Όλος ο κόσμος γύρω μας, η συντριπτική, συντριπτικότερη πλειοψηφία των ανθρώπων, τα μέσα ενημέρωσης, οι άνθρωποι στην οικογένειά μας, οι συνάδελφοί μας στην δουλειά θα σαγηνευθούν από τον Αντίχριστο και το μήνυμά του.**

Εάν αντισταθούμε και αρνηθούμε να τον προσκυνήσουμε, θα νοιώσουμε σαν μια φωνή στην έρημο. Οι άνθρωποι θα νομίσουν ότι είμαστε τρελοί. Ο Άγιος Ιωάννης μας λέει ότι ο κόσμος θα γοητευθεί από τα καταπληκτικά έργα που θα κάνει για την ανθρωπότητα. Θα έχει εξουσία πάνω σε όλον τον κόσμο και ο κόσμος θα του δώσει αυτήν την εξουσία, πιστεύοντας ότι είναι καλός.

Ο Χριστός δεν θα επιτρέψει κανείς από εμάς να λατρέψουμε τον Αντίχριστο χωρίς την θέλησή μας. Γι' αυτό ο σατανάς θα χρησιμοποιήσει τον δόλο. Όπως ο σατανάς χρησιμοποίησε τον δόλο στον κήπο της Εδέμ, έτσι θα τον ξαναχρησιμοποιήσει για να εξαπατήσει τους ανθρώπους να τον πιστέψουν. Διότι δεν μπορεί να μας εξαναγκάσει. Ο σατανάς θα χρησιμοποιήσει τον δόλο για να εξαπατήσει τα έθνη. Θα κάνει ψεύτικα θαύματα. Σημάδια μας ψεύτικης καλοσύνης. **Σημάδια τόσο πειστικά που θα τον πιστέψουν όλα τα έθνη στη γη.** Στην αρχή δεν θα εμφανιστεί ως τύραννος. Αν ψάξουμε για κάποιον κακό, για κάποιον τόσο διεφθαρμένο που θα προκαλεί πόνο και οδύνες δεν θα εντοπίσουμε τον Αντίχριστο. Δεν θα καταφέρουμε να τον αναγνωρίσουμε διότι θα εμφανιστεί σαν ένας αληθινός Χριστιανός. Θα δείχνει στα έθνη της γης δίκαιος. Θα αντιτίθεται σε όλες τις μορφές της αδικίας. Θα δείχνει γεμάτος τρυφερότητα, καλοσύνη, συγχωρητικότητα. Θα φαίνεται ότι έχει απεριόριστη συμπόνοια για τον κόσμο και τους ανθρώπους του, και για το περιβάλλον και για όλες αυτές τις κοινωνικές ανησυχίες που λένε στους ανθρώπους ότι είναι σημαντικές.

Υπάρχουν πολλοί Αντίχριστοι, αυτοί που αντιτάσσονται στον Χριστό. Αλλά ο τίτλος «Αντίχριστος» όταν φτάνουμε στον Αντίχριστο σημαίνει κάτι συγκεκριμένο. Σημαίνει «στην θέση του Χριστού». Ο Αντίχριστος θα έλθει στη θέση του Χριστού. Θα αυτοανα-

κηρυχθεί Χριστός, και θα ανακηρυχθεί Μεσσίας από εκείνους που αρνήθηκαν τον αληθινό Μεσσία. Ολόκληρη η ανθρωπότητα θα τον δεχθεί ως Χριστό. Θα αυτοανακηρυχθεί θεός και ότι αξίζει να τον λατρεύουν ως θεό. Έτσι θα έλθει ο Αντίχριστος στον κόσμο.

Και όπως ήλθε ο Χριστός και εδραίωσε την αληθινή Του Εκκλησία στη γη για την σωτηρία της ανθρωπότητας, έτσι και ο Αντίχριστος θα εδραιώσει μία ψεύτικη «Εκκλησία». Μία ψευδο-εκκλησία, τα χαρακτηριστικά της οποίας θα πρέπει να αναγνωρίζουμε. Που ανέχεται όλα τα δόγματα. Που είναι κοινή για όλες τις πεποιθήσεις και όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως τί πιστεύουν. Και βλέπουμε την προετοιμασία γι' αυτό στην οικουμενική κίνηση. **Ο Οικουμενισμός ετοιμάζει τον δρόμο για τον Αντίχριστο.**

Το βλέπουμε επίσης στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» όπου το δόγμα περιθωριοποιείται και η Χριστιανική Πίστη μειώνεται στο επίπεδο κάποιων βασικών στοιχείων. Διότι γνωρίζουν φυσικά τί είναι σημαντικό· ότι αρκούν αυτά τα λίγα βασικά και όχι η καθολικότητα της αποκαλυφθείσας Πίστης του Χριστού για να είναι κανείς «Χριστιανός».

Ο Αντίχριστος δεν θα είναι ο Σατανάς. Υπάρχουν πολλές παρανοήσεις σχετικά με αυτόν, με την ταυτότητά του. Δεν θα είναι ο ίδιος ο Σατανάς αλλά ένας άνθρωπος πλήρως κυριευμένος από το κακό. Ένας άνθρωπος από τους ανθρώπους της γης, όπως ο Χριστός ήλθε να γίνει ένας από εμάς. Ο Αντίχριστος θα γεννηθεί από άνθρωπο αλλά θα κυριευθεί από το κακό. Μας έχουν πει ότι στη νεαρή του ηλικία θα είναι στην αφάνεια, αλλά και μετέπειτα, τα έργα του θα είναι κρυφά μέχρι να εμφανιστεί ξαφνικά πάνω στην παγκόσμια σκηνή. Θα εμφανιστεί, μας έχουν πει, στην ίδια ηλικία περίπου που είχε ο Χριστός όταν εμφανίστηκε για το σωτηριώδες έργο Του στη γη. Έτσι και ο Αντίχριστος θα εμφανιστεί στην ίδια περίπου ηλικία. Και μετά είναι η τελική φάση της ηγεμονίας του Αντιχρίστου· τότε θα αποκαλύψει το πραγματικό μίσος του για την ανθρωπότητα αλλά ιδιαιτέρως για την Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο Αντίχριστος θα στρέψει το μίσος του, την περιφρόνηση, την οργή του ειδικά εναντίον των Ορθοδόξων Χριστιανών. Αυτή η τελική φάση της ηγεμονίας του θα κρατήσει το πολύ τρεισήμισι χρόνια, αν και αρκετοί Άγιοι έχουν προφητεύσει ότι ο Ελεήμων Θεός ίσως να μην επιτρέψει να διαρκέσει ούτε τόσο.

Η τελική φάση της ηγεμονίας του θα είναι μίσος προς την Ορθοδοξία, αλλά μας έχουν πει ότι θα πλανηθούν πολλοί ακόμη και μέσα από την Εκκλησία. Θα αποστατήσουν πολλοί. Θα εγκαταλείψουν την Πίστη τους πολλοί διότι η γενιά που ψάχνει για ενδείξεις, αποδείξεις, θεάματα, που αναζητεί απόδειξη για το λογικό μυαλό, θα πιστέψει στα μεγάλα σημεία, στα θαύματα που θα κάνει ο Αντίχριστος αντιγράφοντας τον Χριστό. Θα πιστέψουν πολλοί. Μας έχουν πει ότι θα εμφανιστεί να ανασταίνει και νεκρούς ακόμη. Θα ανασταίνει νεκρούς μέσα από έναν συνδυασμό δαιμονικής ενέργειας και γήινης τεχνολογίας.

Γνωρίζουμε ότι θα καθίσει και θα ανακηρυχθεί θεός στο Ναό των Ιεροσολύμων. Ή θα χτίσει ξανά το ναό εκείνος, ή ο ναός θα χτιστεί ξανά πριν από αυτόν. Και θα καθίσει εκεί δείχνοντας την εξουσία του πάνω σε όλα τα έθνη. Είναι εκεί στα Ιεροσόλυμα στον ίδιο ναό που χτίστηκε αρχικά για την δόξα του Θεού, και που θα χρησιμοποιηθεί για τον Αντίχριστο για την δόξα του κακού. Θα καθίσει εκεί ως θεός.

Και με την γήινη εξουσία του θα εγκαθιδρύσει ένα χάραγμα χωρίς το οποίο ο άνθρωπος δεν θα μπορεί ούτε να αγοράσει, ούτε να πουλήσει. Οι πιστοί που θα το αρνηθούν θα πεινάσουν. Θα περάσουν δύσκολα. Οσιακοί Γέροντες είπαν αν είναι

δυνατόν καλλιεργείστε ένα χωραφάκι, βάλτε λίγες πατάτες, λίγα λαχανικά. Το να μαζεύουμε κονσέρβες και φαγητό δεν είναι αρκετό γιατί αυτά τα πράγματα τελειώνουν. Πρέπει να μάθουμε να τρέφουμε τις οικογένειές μας, να φροντίζουμε τους εαυτούς μας. Και έχουμε δει ακόμα και στα τελευταία χρόνια πόσο γρήγορα οι άνθρωποι θα βάλουν διάφορα στο σώμα τους για να κρατήσουν τις δουλειές τους, ακόμη και για να ταξιδέψουν ή να κάνουν διακοπές. Δεν θα προσθέσουμε κάτι άλλο σ' αυτό.

Έχουμε προειδοποιηθεί ότι αυτοί που θα ακολουθήσουν τον Αντίχριστο, θα θεωρούν τους εαυτούς τους Χριστιανούς, θα θεωρούν ότι είναι στην Εκκλησία.

Και ο Αντίχριστος δεν θα κυβερνήσει εις το όνομα της αθεΐας αλλά εις το όνομα του χριστιανισμού. Ενός χριστιανισμού ψεύτικου, εύκολου. Ενός εκκοσμικευμένου χριστιανισμού που έχει χάσει το άλας του, τις απαιτήσεις του, την δοκιμασία.

Η Αλήθεια του Χριστού διχάζει τους ανθρώπους διότι πολλοί δεν είναι σε θέση να την δεχθούν. Τα ψέματα όμως του Αντίχριστου θα φτιάξουν μία ψεύτικη ένωση, μία επιφανειακή, επίγεια, εγκόσμια ένωση. Μία ανοιχτή σε όλους ένωση που δεν έχει βάθος, που δεν θα έχει αληθινή πνευματικότητα. Δεν θα βασίζεται στην μία αληθινή Πίστη. Θα είναι μία ρηχή, εγκόσμια ένωση που θα δοξάσουν τα έθνη του κόσμου ως το τέλος των διαιρέσεων, το τέλος ακόμη και των συγκρούσεων.

Η λαχτάρα για μια ουτοπία που ίσως έχουν πολλοί άνθρωποι στις καρδιές τους. Η επιθυμία για ανθρώπινες λύσεις στις ανησυχίες και στα προβλήματα του ανθρωπίνου γένους. Σε αυτά ο Αντίχριστος θα προσφέρει λύσεις. Όλοι όσοι λαχταρούν γι' αυτές τις επίγειες, ουτοπικές ιδέες θα ικανοποιηθούν με όσα έχει να προσφέρει ο Αντίχριστος. Διότι θα έλθει και θα προτείνει λύσεις για όλα όσα μας λένε ότι είναι σημαντικά. Για όλα όσα μας έχουν πει ότι συνιστούν απειλή. Απειλές στην οικονομία, στον τρόπο που ζούμε, στο περιβάλλον γύρω μας. Ο Αντίχριστος θα έχει τις απαντήσεις και όσοι αναζητούν επίγειες ουτοπίες θα ικανοποιηθούν με όλα όσα έχει να προσφέρει.

Όσοι όμως κρατούν ακόμη την Αλήθεια του Χριστού, την Αλήθεια της Ορθοδοξίας, θα γνωρίζουν ότι η Βασιλεία του Θεού βρίσκεται μόνο στην Εκκλησία, όχι στα έργα του ανθρώπου, όχι στις κυβερνήσεις, όχι στους ανθρώπινους κοινωνικούς οργανισμούς, ούτε στους φιλοσόφους, ούτε στις κοινωνικές ανακατατάξεις είτε αυτές είναι καπιταλισμός είτε κομμουνισμός. Ότι και αν προσφέρει ο άνθρωπος θα αποτύχει. Και αν επενδύσουμε την εμπιστοσύνη μας και την ελπίδα μας σε αυτά τα πράγματα τότε θα είμαστε έτοιμοι για τον Αντίχριστο και θα τον δεχτούμε.

Ο χρόνος κινείται συνεχώς προς το τέλος του. Βιάζεται. Το τέλος αυτό πλησιάζει όλο και περισσότερο. Κανείς μας δεν γνωρίζει πόσο κοντά είναι τώρα, και πράγματι για όλους μας θα έλθει ο θάνατος. Το τέλος αυτό έρχεται για τον καθένα μας, τρέχει κατά πάνω μας. Και πριν φτάσει αυτό το τέλος εμείς πρέπει να φυλάξουμε τους εαυτούς μας. Ο Θεός μας δίνει όλα αυτά τα πράγματα για να γνωρίζουμε αλλά δεν είναι αρκετό το να γνωρίζουμε μέσα στο μυαλό μας ότι έρχεται ο Αντίχριστος. Πρέπει να βιώσουμε την Πίστη που μας έδωσε ο Θεός. Πρώτα πρέπει να φυλάξουμε τους εαυτούς μας. Δεν πρέπει να ανταλλάξουμε την Βασιλεία του Θεού για τα γήινα. Δεν πρέπει ούτε και τούτη την ζωή σ' αυτόν τον κόσμο να την βλέπουμε σαν κάποιο στόχο... μεγαλύτερη διάρκεια ζωής, περισσότερη άνεση, καλύτερα χρόνια εδώ στη γη. Ως Χριστιανοί δεν πρέπει να έχουμε αυτούς τους στόχους.

Μόνο μέσα στην αμετάβλητη Αλήθεια του Χριστού μπορούμε να φυλαχθούμε και μόνο μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία θα βρούμε αυτές τις αναλλοίωτες αλήθειες. Την

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τελετή του Έπιταφίου

Το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής, 1/14-4-2023, μετά την ολοκλήρωση της Άκο-

λουθίας του Όρθρου του Μεγάλου Σαββάτου και των Έγκωμιών, έκκίνησε από τον Ίερό Καθεδρικό Ναό Εύαγγελισμού της Θεοτόκου στην Λάρισα ή λιτανευτική πομπή του Έπιταφίου προς την κεντρική πλατεία της Θεσσαλικής πρωτεύουσας. Προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης, μετά των Άρχιμ. π. Γαβριήλ και Πρωτ. π. Γεωργίου, πολλών παιδιών και νέων σέ παράταξη έκκλησιαστική, άρκετών φερόντων σημαίες, φανούς, λάβαρα κ.λπ. Συμμετείχε Φιλαρμονική και άκολουθούσε τὸ στολισμένο ιερό Κουβούκλιο του Έπιταφίου του Κυρίου μας πλήθος έκατοντάδων πιστών.

Στην λεωφόρο Παπαναστασίου έγινε συνάντησις και συνένωσις μετά του ιεροῦ Έπιταφίου του Ίερού Ναοῦ Ἀγίων ΙΒ΄ Ἀποστόλων ὑπό των Ίερομ. π. Ἀπόστολο και πλήθος εύλαβών πιστών. Ἄπαντες συνέχισαν τὴν λιτανευτική πομπή μέχρι τὴν κεντρική πλατεία. Πρὸ αὐτῆς, ἡ Φιλαρμονική απέδωσε τιμές στον Ἀρχιερέα, και έλαβε τὴς εύχές του πρὸ τῆς άποχωρήσεώς της. Κατόπιν, άφου ὁ Σεβ. Λαρίσης κ. Κλήμης χαιρέτισε τὸν Διευ-

ώρα που στροβιλίζουν διάφορες φιλοσοφίες και το χάος χτυπάει τις ζωές μας, **μόνο μέσα στην Αλήθεια της Ορθοδοξίας μπορούμε να βρούμε αυτές τις αναλλοίωτες αξίες, τις αμετάβλητες αλήθειες, τον ίδιο τον Χριστό.**

Μόνο εάν εναποθέσουμε την ελπίδα μας στον Χριστό και προσπαθήσουμε να είμαστε υπάκουοι σε όλα όσα μας παραδόθηκαν και έμειναν αναλλοίωτα για δύο χιλιάδες χρόνια, μόνο τότε θα αντέξουμε, θα αντισταθούμε, θα αναγνωρίσουμε και θα αρνηθούμε να λατρέψουμε τον Αντίχριστο...

Το κείμενο είναι μεταφρασμένο από όσα λέγει ὁ π. Σπυρίδων Μπέιλυ, Κληρικός τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς στην Αγγλία στο έξῆς βίντεο στα αγγλικά:
<https://www.youtube.com/watch?v=yNR8AyWiNR8>

(Ιστολόγιο «Τὰς θύρας τὰς θύρας», 23-9-2022)

θουντή και Ὑποδιευθυντή τῆς Ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι προσήλθαν γιὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὸν τίμιο Σταυρό, ἔλαβε θέση μετὰ τῶν Ἱερέων καὶ Ἱεροψαλτῶν στὴν ὑπάρχουσα ὑπερυψωμένη ἐξέδρα, πρὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους τῶν πιστῶν.

Ἀνεπέμφθη δέησις καὶ ὁ κατόπιν ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε σύντομη Ὁμιλία γιὰ τὴν περίσταση, ἀναφερθεὶς στὴν τιμὴ τοῦ Κυρίου μας σὲ περίοδο δοκιμασιῶν τόσο ἀπὸ τὴν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅσο καὶ τοῦ διωγμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων στὴν Οὐκράνεια, καλέσας σὲ σταθερότητα καὶ ἐμμονὴ στὴν πίστη, ἐκφράσας καὶ εὐχὲς σὲ ὅλους τοὺς συμμετέχοντες καὶ συντελέσαντας στὴν ἐπιτυχία τῆς λαμπρᾶς καὶ κατασκευτικῆς Τελετῆς.

Κατόπιν, ἐγίνε λιτανευτικὴ ἐπιστροφή καὶ ὁ Ἐπιτάφιος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μετὰ τῶν ἐνοριτῶν μετέβη στὸν ἐν λόγῳ Ναό, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τῶν πιστῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐπέστρεψαν στὴν Εὐαγγελίστρια. Πρὸ αὐτῆς ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ ζώντων καὶ κεκοιμημένων καὶ ἐγίνε εἴσοδος στὸν Ναό, ὅπου ὀλοκληρώθηκε ἡ ἱερὰ Ἀκολουθία καὶ ἐγίνε ἡ Ἀπόλυσις μὲ τὶς εὐχὲς γιὰ καλὴ Ἀνάστασις.

Πάσχα στὸν Καθεδρικό Ναό

Τὰ μεσάνυχτα τοῦ Μ. Σαββάτου τελέσθηκε ἡ Ἀκολουθία τῆς Παννυχίδος τοῦ Πάσχα καὶ μετὰ τὴν μετάδοσι τοῦ θεοῦ φωτός, στίς 1 π.μ. τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, 3/16-4-2023, πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὴν Λάρισα, ἀφοῦ ἀναγνώσθηκε ἡ σχετικὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἐψάλη λαμπρῶς τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Αἰδ. Πρωτ. π. Γεωργίου. Ἐψαλλαν οἱ ἱερο-

ψάλτες τοῦ Ναοῦ καὶ παρέστη μεγάλο πλῆθος συμπροσευχομένων πιστῶν μας.

Μετὰ τὴν εἴσοδο στὸν Ναό καὶ τὴν ψαλμωδία τοῦ Κανόνος τῆς Ἀναστάσεως, οἱ πιστοὶ λαμπαδηφοροῦντες προσκυνοῦσαν τὴν Εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἀντάλασαν τὸν ἀναστάσιμο χαιρετισμὸ μὲ τὸν Σεβασμῶτατο καὶ τὸν π. Γεώργιο.

Μετὰ τοὺς πανηγυρικοὺς αἶνους τελέσθηκε ἡ ἀναστάσιμη Θ. Λειτουργία σὲ φωτοχυσία χαρᾶς καὶ εὐλογίας.

Ἑορτὲς Ζωοδόχου Πηγῆς

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης τῆς Διακαινησίμου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης μετέβη στὴν Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς στὸν Ριζόμυλο Βελεστίνου τῆς Μαγνησίας, ὅπου χοροστάτησε κατὰ τὸν Μεγάλον Ἑσπερινόν, τῇ προτροπῇ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου, ὁ ὁποῖος θὰ παρίστατο κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἐπο-

μένης. Έλαβαν μέρος ο Αιδ. Πρωτ. π. Γεώργιος Κεπάπογλου και ο Αιδ. π. Γεώργιος από τον Βόλο. Στην Λιτή τελέσθηκε Λιτανείωση της ιερᾶς Εικόνας στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο στην πρόσοψη της Μονῆς, οι δὲ Κληρικοί μετὰ τῶν Ἱεροψαλτῶν ἀνήλθαν στὴν ἐξέδρα. Ἀνεπέμφθη δέησις, εὐλογήθηκαν οἱ ἄρτοι, ἐψάλησαν τὰ ἀπόστιχα, καὶ ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία.

μας στὴν Λάρισα. Προσῆλθαν ἀρκετὲς δεκάδες εὐλαβῶν πανηγυριστῶν. Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία. Κατόπιν, ἐγινε Λιτανεία πέριξ τοῦ Ναοῦ καὶ εὐλογήθηκαν οἱ ἄρτοι πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἀκολούθησε ἡ διανομὴ τοῦ ἀντιδώρου. Ἐν συνεχείᾳ παρετέθησαν κεράσματα στοὺς πιστοὺς στὸν αὐλιεῖο χώρο μέσα στὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσιμης καὶ Θεομητορικῆς εὐλογίας καὶ στὸν εὐχάριστο ἀνοιξιᾶτικο καιρὸ τοῦ ὠραίου φυσικοῦ τοπίου.

Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρις Ἁγίου Γεωργίου

Τὸ Σάββατο, 23-4/6-5-2023, ἐόρτασε ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Μεγ/ρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, πλησίον τοῦ χωριοῦ Ἅγιος Κων/νος Φαρσάλων. Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς τελέσθηκε ὁ Μεγάλος Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος. Ἐλαβαν μέρος ὁ Αιδ. Πρωτ. π. Γεώργιος Κεπάπογλου, ὁ καὶ Κτήτωρ τῆς Μονῆς, ὁ Αιδ. Πρωτ. π. Γεώργιος Κοντοθανάσης ἀπὸ τὴν Λάρισα καὶ ὁ Αιδ. π. Γεώργιος Μπουχάους ἀπὸ τὸν Βόλο. Ἐψαλε ἐόρτια ὁ κ. Νικ. Μηλιωνῆς μετὰ τοῦ ἐγγονοῦ του Ἀλεξάνδρου. Παρέστη μεγάλο πλῆθος πιστῶν μας ἀπὸ τὴν περιοχὴ καὶ ἀπὸ τὴν Λάρισα. Τελέσθηκε Λιτανεία τῆς ἱ. Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (πρόκειται γιὰ παλαιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία) πέριξ τοῦ Ναοῦ καὶ εὐλογήθηκε Ἄρτοκλασία. Ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε σύντομη Ὁμιλία, εὐχηθεῖς τὰ δέοντα καὶ στοὺς τρεῖς παρισταμένους Κληρικοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου.

Τὸ πρῶτὸ τοῦ Σαββάτου ὁ Σεβ. Λαρίσης κ. Κλήμης χοροστάτησε στὸν Ὅρθρο καὶ προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας, τὴν ὁποῖαν τέλεσε μετὰ τοῦ Αιδ. Πρωτ. π. Γεωργίου Κεπάπογλου καὶ τοῦ Αιδ. π. Ζήση Τσιότρα. Ἐψαλλαν οἱ αὐτοὶ Ἱεροψάλτες καὶ προσῆλθαν καὶ πάλι ἀρκετοὶ ἐορταστὲς ἀπὸ τὴν περιοχὴ καὶ ἀπὸ ἀλλοῦ. Κατὰ τὴν Ἀπόλυση ὁ Σεβ/τος Ποιμενάρχης ἐκφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ Ποιμνίου, εὐχηθεῖς τὴν βοήθεια τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς ἅπαντας τοὺς προσκυνητὰς τῆς χάριτός του.

Έορτή λήξης Κατηχητικού Εύαγγελίστριας

Τήν Κυριακή των Άγιων Πατέρων, 15/28-5-2023, έορτή και του Άγίου Αχιλλείου Αρχιεπισκόπου και Πολιούχου Λαρίσης, μετά την Θ. Λειτουργία στον Ίερό Καθεδρικό Ναό Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου στην Λάρισα, πραγματοποιήθηκε στον ισόγειο Ναό των Άγιων Αρχαγγέλων σεμνή έορτή για την λήξη τής Κατηχητικής Περιόδου των μικρών παιδιών. Παρέστησαν άρκετά από τὰ παιδιά με τις Κατηχήτριές τους υπό την κα Πολυξένη Τάκα, γονείς των παιδιών, ο Σεβ/τος Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης και ο Πρωτ. π. Γεώργιος. Παρουσιάσθηκε πρόγραμμα που περιλάμβανε τὸ Ἀπολυτίκιο τοῦ Εὐαγγελισμού τής Θεοτόκου και τὴν Φήμη τοῦ Ποιμενάρχου Σεβ/του κ. Κλήμεντος, τραγουδάκια, ποιηματάκια, ὅπως και σύντομα πνευματικά μηνύματα από τὰ παιδιά, περιεκτικά τῶν διδαγμάτων από τὰ μαθήματά τους κατά τὴν παρελθούσα Περίοδο.

Κατόπιν, ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἀπήιθύμει χαιρετισμὸ εὐχαριστίας γιὰ τὸ ἐπιτελούμενο ἔργο, τονίσας τὴν ἀνάγκη ἀγαθῆς σποράς στὶς ψυχές τῶν παιδιῶν, ἡ ὁποία θὰ ριζώσει και θὰ παραμείνει μέσα τους, με τὴν ἐλπίδα καλῆς καρποφορίας. Τέλος, διανεμήθηκαν στὰ παιδιά δωράκια που εἶχαν ετοίμασθεῖ ἀπὸ τις Κατηχήτριες σὲ συνεργασία με τοὺς ὑπευθύνους τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο και ἡ έορτὴ ἔκλεισε με τὴν εὐχὴ γιὰ καλὴ συνέχεια κατὰ τὴν νέα Κατηχητικὴ Περίοδο, στὴν προοπτικὴ δημιουργίας τμήματος και γιὰ μεγαλύτερα παιδιά γυμνασίου.

Σύναξη Κληρικῶν τής Ἐκκλησίας μας

Τήν Τρίτη, 17/30-05-2023, πραγματοποιήθηκε Ἱερατικὴ Σύναξη γιὰ τοὺς Κληρικούς τής Ἐκκλησίας μας, κυρίως τής Νοτίου Ἑλλάδος, στὸν Καθεδρικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου Νέας Φιλαδελφείας τής Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Προηγῆθηκε τέλεση Θ. Λειτουργίας ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου. Κατὰ τὴν ἔναρξη τής Συνάξεως, στὶς 11 π.μ., σύντομη Εἰσαγωγὴ στό θέμα αὐτῆς ἔκανε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος. Παρέστησαν οἱ Σεβ/τατοὶ Μητροπολίτες Ἀττικῆς και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, Δημητριάδος κ. Φώτιος, Ὁρωποῦ και Φυλῆς κ. Κυπριανός, Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης και Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος. Ἐπίσης, πολλοὶ Κληρικοί. Στὴν συνέχεια ὁ εἰσηγητὴς Σεβ. Ποιμενάρχης μας Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης ἀνέπτυξε τὸ θέμα περὶ τοῦ Μυστηρίου τής Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, με ἔμφαση στὴν διακονία τοῦ Πνευματικοῦ πατρὸς στὴν Ἐκκλησία και κυρίως στὴν φροντίδα γιὰ καλὴ μετάνοια ἀπάντων τῶν Κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι γιὰ πλείστους λόγους ὀφείλουν νὰ βιώνουν τὴν Μετάνοια και νὰ ἐξομολογοῦνται συχνά στὸν δικὸ τους Πνευματικὸ πατέρα. Ἡ

έκτενης σημαντική αυτή Εισήγησις ἐλπίζουμε ὅτι θὰ δημοσιευθεῖ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Ἀκολούθησε ὑποβολὴ δεκάδων ἐρωτημάτων, εἴτε γραπτῶς εἴτε προφορικῶς, ἀπὸ τοὺς παρισταμένους Κληρικούς μας, οἱ ἐμπεριστατωμένες ἀπαντήσεις στὶς ὁποῖες ἀπὸ μέρους κυρίως τοῦ Εἰσηγητοῦ Σεβ/του κ. Κλήμεντος κάλυψαν εὐρεία σχετικὴ θεματολογία. Τέλος δὲ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Καλλίνικος ἐπιλόγισε τὴν Σύναξη ἐκφράζοντας εὐχαριστίες πρὸς τὸν ὁμιλήσαντα Σεβ. Μητροπολίτη Λαρίσης κ. Κλήμεντα καὶ τοὺς λοιποὺς παρισταμένους Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, ὑπενθυμίζοντας τὸν θεραπευτικὸ χαρακτήρα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως. Ἀκολούθησε ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ὅσων Κληρικῶν παρέμειναν, διότι κάποιοι ἐξ αὐτῶν εἶχαν ἤδη ἀπέλθει λόγω τοῦ παρελθόντος τῆς ὥρας καὶ ἐπίσης, στὴν αἴθουσα στό ἰσόγειο τοῦ Ναοῦ, παρετέθη τράπεζα γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Διακόνους.

Ἑορτὴ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὸ Μουζάκι

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτη μετὰ τῆς Ἀναλήψεως, σύμφωνα μὲ τὸ Τυπικὸ τοῦ παρόντος ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, τελέσθη ὁ ἐόρτιος Ἑσπερινὸς στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὸ Μουζάκι Καρδίτσας, πλησίον τῆς ἱστορικῆς Πύλης Τρικάλων. Χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης καὶ ἐφημέρευσε ὁ Πρωτ. π. Γεώργιος Κοντοθανάσης. Ἔψαλαν οἱ Ἱεροψάλτες Ἰωάννης Συναπάλος καὶ Νεκτάριος Μιχαλῆς. Προσῆλθαν ὀλίγοι πιστοὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴ καὶ τὰ περίξ, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν Λάρισα. Ἡ Λιτὴ τῶν Ἀγίων ἐψάλη κατὰ τὴν Λιτανεΐα τῆς Ἱεράς Εἰκόνας σὲ δρόμους περὶ τὸν Ναὸν καὶ πρὸ αὐτοῦ τελέσθηκε ἡ Ἀρτοκλασία. Στὸ τέλος, πρὸς τοῦ Δι' εὐχῶν, ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε σύντομη ὁμιλία.

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς, 20-5/2-6-2023, τελέσθηκε ἡ Θ. Λειτουργία ἀπὸ τὸν π. Γεώργιο, τοῦ Σεβ. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος χοροστατήσαντος καὶ ἐκφωνήσαντος ὁμιλία στὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ. Ἔψαλε ὁ ἀδ. Χρῆστος Μανώλης καὶ προσῆλθαν ὀλίγοι πιστοί, ἐπικαλούμενοι τὴν χάριν τῶν προεορταζομένων Ἀγίων καὶ Θεοστέπων Ἰσαποστόλων.

Ἐξόδιος Ἀκολουθία π. Ἐλευθερίου στήν Κατερίνη

Τὸ μεσημέρι τοῦ Ψυχροσabbάτου, 21-5/3-6-2023, τελέσθηκε ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἐλευθερίου Καρασαββίδη στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου στήν Κατερίνη, ὅπου εἶχε ἐφημερεύσει ἐπὶ 20ετία καὶ πλέον μὲ θυσιαστικὴ αὐταπάρνηση. Ἐκοιμήθη τὴν προτεραία, 52 μόλις ἐτῶν, λόγω σοβαροῦ προβλήματος ὑγείας τὸ ὁποῖο τὸν ταλαιπωροῦσε τὸ τελευταῖο διάστημα. Στὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος καὶ παρέστησαν ὁ Σεβ. Φιλίππων καὶ Μαρωνεῖας κ. Ἀμβρόσιος ὅπως καὶ ὁ Ποιμενάρχης μας Σεβ. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβεῖ μετὰ τοῦ Αἰδ. Πρωτ. π. Γεωργίου Κοντοθανάση. Σύντομο ἐπικήδειο ἐκφώνησε ὁ Σεβ/τος Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος. Ἡ ταφή του ἐγίνε ἐν συνεχείᾳ στὸ Ἱερὸ Ἑσχαστῆριο Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος στήν Νεοκαισάρεια Πιερίας.

Ὁ αἰμῆνητος π. Ἐλευθέριος, πατέρας ἐπτὰ κατὰ σάρκα τέκνων, ἀλλὰ καὶ πνευματικὸς πατέρας πάρα πολλῶν ἄλλων, ἔχαιρε τῆς ἐκτιμήσεως τῶν πιστῶν τῆς περιφερείας του ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων περιοχῶν, ἀκόμη καὶ τῆς Ἐπαρχίας μας, τὴν ὁποῖαν συχνὰ ἐπισκεπτόταν. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ κατατάξει τὴν ψυχὴ του μετὰ τῶν Λειτουργῶν Του στὸ Οὐράνιο Θυσιαστήριο καὶ νὰ δίδει πλούσια τὴν παρηγορία στοὺς κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα οἰκείου καὶ συγγενεῖς του!

Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τὴν Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, 23-5/5-6-2023, ἐόρτασε τὸ Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Ἱερὸ Ἑσχαστῆριο Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὶς Μαγούλες Δένδρων, πλησίον τῆς Γιάννουλης Λαρίσης, τῆς Γεροντίσσης Μυρτιδιωτίσσης Μοναχῆς.

Λειτουργῆσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Πρωτ. π. Γεωργίου Κοντοθανάση καὶ προσῆλθαν πιστοὶ μας γιὰ τὸ ἐόρτιο γεγονός. Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν ὁ λειτουργῶν Ποιμενάρχης ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν.

Ἀκολουθῶς, τελέσθηκε ἱερὰ Λιτανεῖα καὶ στὸ Κοιμητήριο ἐψάλη Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἀθανασίου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Κατόπιν, στὸν Ἱερὸ Ναὸ διενεμήθη τὸ ἀντίδωρον καὶ ἐδόθησαν στοὺς πιστοὺς κεράσματα καὶ εὐλογίες.

Ἑορτὴ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου

Τὴν Παρασκευή, 27-5/9-6-2023, πανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στὸ χωριὸ Ἅγιος Κωνσταντῖνος Φαρσάλων, σὲ ἰδιόκτητο χώρο δίπλα στήν οἰκία τοῦ γηραιοῦ Κληρικοῦ μας Πρωτ. π. Γεωργίου Κεπάπογλου, τοῦ καὶ Κτήτορος αὐτοῦ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἐψάλη ὁ Μεγάλος Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος. Ἐλαβαν μέρος οἱ Ἱερεῖς Πρωτ.

π. Γεώργιος Κεπάπογλου, Πρωτ. π. Γεώργιος Κοντοθανάσης από την Λάρισα και π. Γεώργιος από τον Βόλο. Ἡ Λιτή ἐψάλη κατά τὴν διάρκεια Λιτανείας τῆς ἱ. Εἰκόνος τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου καὶ πρὸ τοῦ Ναοῦ εὐλογήθηκε Ἄρτοκλασία, ἐψάλησαν τὰ Ἀπόστιχα καὶ Ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε σύντομη ὁμιλία.

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς τελέσθηκε ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Θ. Λειτουργία, στὴν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβ. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος στὴν Ἀπόλυση ἐκφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία. Στους πιστοὺς διενεμήθησαν κεράσματα καὶ εὐλογίες. Ὁ π. Γεώργιος Κεπάπογλου μετὰ τῆς οἰκογενείας του φρόντισαν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο γιὰ τὴν διεξαγωγή τῆς ἱερᾶς Πανηγύρεως πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τοῦ ἑορταζομένου θαυματουργοῦ Ἁγίου καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ ἀνάπαυση τῶν προσελθόντων πιστῶν.

Ἑορτὴ Ἁγίων Πάντων στὴν Κατερίνη

Τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 29-5/11-6-2023, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, μετέβη –κατόπιν προτροπῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου- στὴν Κατερίνη Πιερίας, ὅπου προέστη τῆς Πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Πάντων τῆς πόλεως αὐτῆς. Στὸν Ὁρθρο χοροστάτησε καὶ κατόπιν τέλεσε τὴν ἐόρτια Θ. Λειτουργία μετὰ τοῦ ἐφημερεύοντος Αἰδ. π. Γρηγορίου Πρυνιᾶ ἀπὸ τὴν Ἑνορία τῆς Θέρμης Θεσσαλονίκης. Παρέστη πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὴν πανηγυρίζουσα Ἑνορία, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς αὐτῆς πόλεως.

Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν τῆς Ἀπολύσεως, ὁ λειτουργῶν Ἀρχιερέας ἐκφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ποιμνίου. Ἀκολούθησε ἱερὰ Λιτανεὶα σὲ ὁδοὺς περὶ τὸν Ναόν, ἀνεπέμφθησαν δεήσεις, καὶ πρὸ τοῦ Ναοῦ εὐλογήθηκε ἡ Ἄρτοκλασία. Τέλος διενεμήθη τὸ Ἀντίδωρον ὅπως καὶ κεράσματα σὲ ὄλους τοὺς προσελθόντας πανηγυριστάς.

Ποιμαντικὴ ἐπίσκεψη στὴν Τσεχία

Ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Μοραβίας τῆς Ἐκκλησίας μας, πραγματοποιοῦσε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ποιμαντικὴ ἐπίσκεψη στὴν Τσεχία, ὅπου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη λόγω τῆς δυσχερῶν περιστάσεων δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μεταβεῖ. Εἶχε μαζί του τὸ ζεῦγος Κων/νου καὶ

Ἀργυρῆς Γκέκα ἀπὸ τὴν Λάρισα.

Τὸ Σάββατο, 18-6/1-7-2023, τέλεσε τὰ Θυρανοίξια στὸν νέο Ἱερὸ Ναὸ μας τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γοράσδου στὸ Ὀλμπραμοβίτσε τῆς Μοραβίας. Ἔλαβαν μέρος ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Αἰδ. π. Κάρολος καὶ ὁ Αἰδ. π. Γεώργιος Γιάν, μεταφραστῆς τοῦ Σεβ/του. Παρέστησαν ἐπίσης οἱ Κληρικοὶ μας Αἰδ. π. Ἱερεμίας ἀπὸ τὴν Τσεχία καὶ ὁ Αἰδ. π. Βλαδίμηρος ἀπὸ τὴν Σλοβακία. Ἐπίσης, ἀρκετοὶ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ, ἀπὸ τὴν περιοχή καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν μὲ εὐλάβεια.

Ἀφοῦ ὀλοκληρώθηκε ἡ Ἀκολουθία τῶν Θυρανοίξων καὶ ὁ Ἁγιασμός τοῦ Ναοῦ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, ἀκολούθησε ἡ τέλεση τῆς πρώτης ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, στὴν ὁποῖαν προέστη ὁ Σεβ/τος Τοποτηρητῆς κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος αὐτῆς ἐκφώνησε οἰκοδομητικὸ κήρυγμα. Προηγήθηκε συγκινητικὴ προσφώνηση ἀπὸ τὸν Ἐφημέριο π. Κάρολο πρὸς τὸν λειτουργοῦντα Μητροπολίτη, στὸν ὁποῖον προσέφερε μὲσω πιστῶν δῶρα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ. Κατόπιν παρετέθησαν κεράσματα σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς, μὲ τοὺς ὁποῖους ὁ ἐπίσκοπτος Ἀρχιερεὺς εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ γνωρισθεῖ καλύτερα καὶ νὰ ἀπαντήσει σὲ πνευματικὰ ἐρωτήματά τους.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Σεβ/τος Τοποτηρητῆς μετέβη στὸ Γιεζντοβίτσε, ὅπου χοροστάτησε στὸν Ἑσπερινὸ τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς τοῦ Θαυματουργοῦ. Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, 19-6/2-7, τελέσθηκε ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία, στὴν ὁποῖα προέστη ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης κ. Κλήμης καὶ ἔλαβαν μέρος ὁ Ἐφημέριος Αἰδ. π. Ἱερεμίας, καὶ οἱ Ἱερεῖς π. Βλαδίμηρος, π. Γεώργιος, π. Κάρολος καὶ π. Χαρίτων. Παρέστησαν ἀρκετοὶ πιστοὶ καὶ οἱ ὕμνοι ἐψάλλησαν κυρίως στὰ τσεχικά, μὲ χρῆση καὶ τῆς ἐλληνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς σλαβονικῆς.

Στὴν Ὁμιλία τοῦ ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἀναφέρθηκε στὸν ἐορταζόμενο Ἅγιο Ἰωάννη καὶ σὲ σημεῖα τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας του τὰ ὁποῖα παραδειγματίζουν καὶ ἔχουν ιδιαίτερη σημασία γιὰ τὴν πνευματικὴ μας βοήθεια καὶ στήριξη. Ἐπίσης, ἔκανε ιδιαίτερη μνεῖα καὶ στὸν Εὐεργέτη τῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Λεόντιο (Φιλίπποβιτς), ἐγκάρδιο ἀδελφὸ καὶ φίλο τοῦ Ἁγίου Ἰω-

άννου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τὴν αὐτὴ ἡμέρα κατὰ τὸ ἔτος 1971, ἐπικαλεσθεῖς τὴν βοήθεια καὶ πρεσβεΐα ἀμφοτέρων ἐφ' ὄλων τῶν ἀγωνιζομένων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἀκολούθησε Λιτανεΐα πέριξ τοῦ Ναοῦ καὶ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

Τὴν Δευτέρα, 20-6/3-7, πραγματοποιήθηκε προσκύνημα σὲ ἱερὸ τόπο τῆς Μοραβίας, στὸ καλούμενο «ὄρος τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος», ὅπου ἡ μετάβαση ἀπὸ ἓνα σημεῖο καὶ πέρα ἔγινε μὲ τὰ πόδια ἐντὸς ἐπιβλητικοῦ δασικοῦ τοπίου. Στὴν περιοχή αὐτὴ κατὰ παράδοσιν οἱ πρῶτοι Ἱεραπόστολοι τῆς Μοραβίας Θεσσαλονικεῖς Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος δρα-

λουθία του «Άκαθίστου», δηλ. Χαιρετισμών, των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου στα τσεχικά, κατ' άπαγγελίαν του π. Καρόλου και κατανυκτική μουσική υπόκρουση των πιστών, σύμφωνα με την σλαβονική παράδοση. Οι προσκυνητές είχαν την εύκαιρία να ξεκουρασθούν ψυχικά και σωματικά στον επίβλητικό χώρο και να ώφεληθούν και πάλιν από τις διδαχές του επισκέπτου Άρχιερέως σε ενδιαφέροντα πνευματικά ερωτήματά τους. Επίσης, πραγματοποιήθηκε εκεί συνάντηση και με ενδιαφερόμενο Κληρικό, ώριμου και καλλιεργημένου πνευματικά ανθρώπου.

Την τελευταία ημέρα της επίσκεψης, Τρίτη, 21-6/4-7, ο Σεβ/τος κ. Κλήμης είχε συναντήσεις με πιστούς και κατηχομένους στον Ίερό «κατακομβικό» Ναό μας των Αγίων Άρχαγγέλων και του Αγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου στην Πράγα, πρωτεύουσα της Τσεχίας, πριν από την αναχώρησή του για την Ελλάδα.

Έπρόκειτο για εύλογημένη επίσκεψη, πλήρη θείων δωρεών, με έλπίδες για καλύτερη ανάπτυξη και μαρτυρία της Όρθοδόξου παρουσίας μας στην Κεντρική Εύρωπη, σύμφωνα με την άληθινή κληρονομία των Αγίων Ίσαποστόλων Κυρίλλου και Μεθοδίου.

Έορτή Γενεθίου Τιμίου Προδρόμου

Την Παρασκευή, 24-6/7-7-2023, εορτάσθηκε τὸ Γενέθλιο τοῦ Τιμίου Ἐνδόξου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Τὸ απόγευμα τῆς παραμονῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, κατόπιν προσκλήσεως, μετέβη στὸν Βόλο στὸν εορτάζοντα Ναὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, καὶ χοροστάτησε στὸν Μεγάλο Ἐσπερινό, κατόπιν εὐγενοῦς προτροπῆς τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου. Ἐλαβαν μέρος ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Αἰδ. π. Γεώργιος, ὁ Αἰδ. π. Κων/νος Παπανάτσιος, ὁ Ἱερομ. π. Σπυριδων ἀπὸ τὴν Στυλίδα, καὶ δύο Ἰνδονήσιοι Κληρικοί, ὁ Ἀρχιμ. π. Δανιὴλ καὶ εἷς ἕτερος. Ἡ Λιτὴ ἐψάλη κατὰ τὴν διάρκεια ἱερᾶς Λιτανείας σὲ ὁδοὺς περὶ τὸν Ναὸν καὶ ἡ Ἀρτοκλασία, ὅπως καὶ τὰ Ἀπόστιχα ἐψάλησαν στὸν αὐλαιο χῶρο αὐτοῦ. Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, ὁ Σεβ. Λαρίσης κ. Κλήμης ἐκφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία.

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς, ὁ Σεβ. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης παρέστη συμπρο-

σευχόμενος στο Ἱερό Βῆμα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας στήν Λάρισα, κηρύξας τόν θεῖο λόγο κατά τήν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ δὲ Αἰδ. Πρωτ. π. Γεώργιος Κοντοθανάσης λειτούργησε στό ἐορτάζον Ναῖδριο τοῦ Τ. Προδρόμου στό Μεζοῦρλο Λαρίσης.

Ἑορτή Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου στά Φάρσαλα

Τήν Τετάρτη, 29-6/12-7-2023, ἐόρτασε στήν μνήμη τῶν Ἀγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναός μας στά Φάρσαλα. Τό ἀπόγευμα στόν Μεγάλο Ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Κλήμης καί ἔλαβαν μέρος ὁ Πρωτ. π. Γεώργιος Κεπάπογλου, Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ, καί ὁ Πρωτ. π. Γεώργιος Κοντοθανάσης ἐκ Λαρίσης. Ἔψαλε ὁ ἀδ. Χρῖστος Μανώλης. Κατά τήν Λιτή ἔγινε περιφορά πέριξ τοῦ Ναοῦ καί ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀνεπέμφθη δέησις καί εὐλογήθηκε ἡ ἀρτοκλασία. Ἐν συνεχείᾳ, ἐντός τοῦ Ναοῦ, ἐψάλλησαν τὰ Ἀπόστιχα καί πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν ὁ Σεβ/τος κ. Κλήμης ἐκφώνησε σύντομη ὁμιλία.

Τό πρωί τῆς Τετάρτης τελέσθηκε ὁ Ὅρθρος καί ἡ Θεία Λειτουργία. Προέστη ὁ Σεβ. Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Κλήμης καί ἔλαβαν μέρος οἱ δύο πατέρες Γεώργιοι. Προσῆλθαν μεταξύ τῶν πιστῶν καί ὁ Δήμαρχος Φαρσάλων κ. Ἴ. Ἐσκίογλου καθώς καί ἡ ὑποψήφια Δήμαρχος Κ. Παναγιωτοπούλου. Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν ὁ λειτουργῶν Ποιμενάρχης ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία γιά τήν ἐπικαιρότητα πνευματικῶν μηνυμάτων ἀπὸ τὸν βίο καί τήν διδασκαλία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου. Ἐκτός τοῦ Ναοῦ προσφέρθηκαν στοὺς πιστοὺς κεράσματα καί παρετέθη τράπεζα γιά ὄσους παρέμειναν.

Ἑορτή Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων στήν Λάρισα

Τήν Πέμπτη, 30-6/13-7-2023, τῆς Συνάξεως τῶν Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων, πανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος ἱστορικός Ἱερός Ναός στό κέντρο τῆς Λαρίσης (ὁδὸς Κοραΐ). Ἀργά τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς τελέσθηκε ὁ Μ. Ἑσπερινός, στόν ὁποῖον χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Κλήμης. Ἔλαβαν μέρος ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ἱερομ. π. Ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος ἐόρταζε καί νὰ ὀνομαρτήριά του, ὁ Πρωτ. π. Γεώργιος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ καί ὁ Αἰδ. π. Ζήσης ἀπὸ τήν Ἑνορία μας τοῦ Ἀμπελώνος. Ἔψαλαν ἐκλεκτοὶ Ἱεροψάλτες. Παρὰ τὴν ζέστη, προσῆλθε μεγάλο πλῆθος πιστῶν γιά νὰ τιμήσει τοῦ ἐορταζομένου Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Λιτή ἐψάλλη στόν αὐλαιο χῶρο πρὸ τοῦ Ναοῦ, ὅπου εὐλογήθηκε ἡ Ἀρτοκλασία. Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ συνεχίσθηκε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας καί στό τέλος ὁ χοροστατῶν Ποιμενάρχης ἐκφώνησε σύντομη ὁμιλία.

Τό πρωί τῆς Πέμπτης τελέσθηκε ἀπὸ τὸν Σεβ. Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Κλήμης τὸ ἐόρτια Θ. Λειτουργία. Ἔλαβαν

μέρος ο Ίερομ. π. Απόστολος και ο Πρωτ. π. Γεώργιος. Ήψαλαν και πάλι πανηγυρικά τοπικοί Ίεροψάλτες μας. Μεγάλο πλήθος πιστών προσήλθε στην προσκύνηση των Αγίων Αποστόλων παρά τις δύσκολες καιρικές συνθήκες από τον επικρατούντα ήπιο καύσωνα. Στο τέλος, ο Σεβ/τος Λειτουργός και Πατέρας του τοπικού Ποιμνίου έκφώνησε σύντομη έορτια όμιλία για την σωστική διακονία των Αγίων Αποστόλων, ή οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα στην Έκκλησία του Χριστού δια της Αποστολικής διαδοχής και μάλιστα της Αποστολικής Διδαχής.

Κατόπιν, τελέσθηκε ιερά Λιτανεία της Εικόνας των Αγίων Αποστόλων σε δρόμους στο κέντρο της πόλεως. Συμμετείχε ή Φιλαρμονική του Δήμου, νέοι με σημαίες και λάβαρα, ιερόπαιδες, ο ιερός Κλήρος (συμμετείχε και ο Αρχιμ. π. Γαβριήλ από τον Καθεδρικό Ναό) υπό τον Σεβ/το Ποιμενάρχη, Μοναχές από την Μονή Αγίας Παρασκευής και μεγάλο πλήθος εύλαβών πιστών. Έπρόκειτο για όμολογιακή και πνευματική πανδαισία. Τέλος πρό του ιερού Ναού αναπέμφθηκε δέσις, ανακρούσθηκε ο Έθνικός μας Ύμνος, διενεμήθη τó Αντίδωρο από τον εορτάζοντα π. Απόστολο, και προσφέρθηκαν σε όλους τους πιστούς κεράσματα.

Ὁ Θεὸς εἶναι Πῦρ!

Ο ΘΕΟΣ μας εἶναι «πῦρ καταναλίσκον» (Ἑβρ. ιβ΄ 29). Ὅταν ἓνα ἀντικείμενο ἀγγίζει τὸ πῦρ, ἀλλοιώνεται: ἢ καίγεται, ἢ θερμαίνεται.

Ἔτσι ἐπίσης καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀγγίζει τὸν Θεό: ἢ καταστρέφεται ἢ σώζεται. Πῦρ – πάντοτε πῦρ! Ἀπὸ τὴν ἐπαφή μ' αὐτὸ προκύπτει ἢ στάχτη ἢ ἀτσάλι, ἀνάλογα μὲ τὸ τι ἀγγίζεται.

Ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο, καὶ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τι φέρνει στὸ θεῖο Πῦρ – σὲ τι κατάσταση εὐρισκόμενος ἀγγίζει τὸν Θεό. Ἄν διατηρεῖ τὸν ἑαυτό του σὰν τὸν σίδηρο, ἡ δύναμη τοῦ σιδήρου γίνεται ἀτσάλι. Ἄν ἀφήσει τὸν ἑαυτό του νὰ περιέλθει στὴν ἀδυναμία τοῦ ἄχυρου – τότε θὰ κατακαεῖ.

Κάθε ἄνθρωπος, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἀγγίζει ἀναπόφευκτα τὸν Θεό, καὶ ἀλίμονο στὸν ἄνθρωπο ἂν δὲν προετοιμάζεται γιὰ τὴν συνάντησή αὐτή. Ὁ [γνωστὸς συγγραφέας] Τολστόϋ [στὴν Ρωσία] ἀφρόντιστα, μὲ αὐτοπεποιθήση καὶ χωρὶς φόβο Θεοῦ, πλησίασε τὸν Θεό, κοινώνησε ἀνάξια, καὶ ἔγινε ἓνας ἀποστάτης.

Ἡ ὥρα πλησιάζει, ἀδελφοί, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, ποῦ ἡ ἐπαφή μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ θὰ ἔλθει.

Τὸ πτῶν (τὸ φτυάρι) τοῦ λιχνίσματος εἶναι στὴν χεῖρα τοῦ Κυρίου. Ὁ σῖτος καὶ τὸ ἄχυρο λιχνίζονται, καὶ ὁ ἄνεμος παίρνει τὸ ἄχυρο, ἐνῶ ὁ σῖτος πίπτει στοὺς πόδας τοῦ γεωργοῦ καὶ φυλάσσεται στὴν σιταποθήκη. Τὸ ἄχυρο ἀφήνεται ἢ κατακαίεται (πρβλ. Λουκ. γ΄ 17).

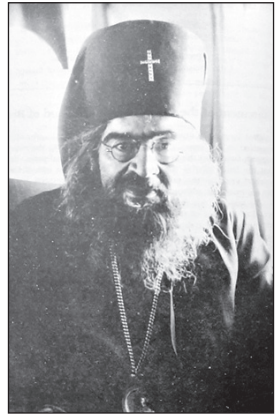
Ἡ συνάντησή μὲ τὸν Κύριο εἶναι ἀναπόφευκτη καὶ πρέπει νὰ προετοιμαζόμαστε γι' αὐτήν!

Οἱ ἁμαρτίες μας εἶναι ἄχυρο, τὸ ὁποῖο θὰ κατακαεῖ κατὰ τὴν συνάντησή αὐτή. Πρέπει νὰ ἐκφέρουμε τὴν καταδίκη τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ πρὶν, καὶ προετοιμαζόμενοι γιὰ τὴν συνάντησή αὐτή, νὰ ἀποχωρίζομαστε ἀπὸ τὸ ἄχυρο καὶ νὰ κατακαίουμε τὸ ἄχυρο τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς μετανοίας.

Αὐτές, οἱ ἁμαρτίες, εἴτε θὰ κατακαοῦν μόνες, εἴτε ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει δοθεῖ στὶς ἁμαρτίες θὰ κατακαεῖ μαζὶ μ' αὐτές.

Πρέπει νὰ ἐνθυμούμαστε τὴν Φοβερὴ Κρίση καὶ νὰ ἀντιμετωπίζουμε δεόντως τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὸ γεγονός. Πρέπει νὰ καθαρίζουμε τὴν ψυχὴ μας, πρέπει νὰ προσευχόμαστε.

Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸ γεγονός αὐτὸ καθαρὰ καὶ συνειδητά, καὶ ὄχι σὰν τὴν στρουθοκάμηλο, ἡ ὁποία κρύβει τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴν βλέπει τὸν κίνδυνο!...

(Ἀπόσπασμα Ὁμιλίας τοῦ Ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς τοῦ Θαυματουργοῦ, †19-6-1966 ἐ.ή., σὲ μετάφραση ἀπὸ τὴν ἀγγλική)

Περιεχόμενα

– Έορτή και Πανήγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων	1
– Ἐγκύκλιος Περὶ Γάμου καὶ Διαζυγίου	2
– Πῶς μπορούμε ν' ἀποκτήσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα	9
– Ἡ Ὁσία Ἄννα ἐκ Λαρίσης καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἰωάννης	14
– Γιὰ τὴν εὐταξία στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες καὶ γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ κακοὺς Ἄρχοντες	16
– Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα πιστῶν	18
– Προφητεία καὶ Αντίχριστος	20
– Ἐκκλησιαστικὰ Νέα	24
– Ὁ Θεὸς εἶναι Πῦρ!	35
– Περιεχόμενα	36

ΕΠΑΛΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Περιοδικὴ Ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

• Τεύχος 60 • Ἀπρίλιος – Ἰούνιος 2023

• Διευθυντῆς Ἐκδόσεως: Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Κλήμης

• Λάπα 7, 412 22 Λάρισα, τηλ. 2410534736

• Ἴστοσελίδα: imlp.gr • e-mail: info@imlp.gr

• Ἐκτύπωση καὶ Βιβλιοδεσία: PRINT NOTES Λάρισα.

• Τὸ Περιοδικὸ διανέμεται δωρεὰν στοὺς Ναοὺς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως

– Δεκτὲς ἀντοπροαίρετες εἰσφορές.